

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

1€ - Ιανουάριος 2012 - τεύχος 63

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ (4Η ΔΙΕΘΝΗΣ)

ΚΑΤΩ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΕΟΚΟΠΙΑΣ

**Ενιαίο Μέτωπο Ταξικής Πάλης
για Κυβέρνηση Εργατών και φτωχών αγροτών.
Μονομερή διαγραφή
ολόκληρου του δημόσιου χρέους.
Αποδέσμευση από την ιμπεριαλιστική
λυκοσυμμαχία της ΕΕ.**

...Η τρικομματική αυτή κυβέρνηση, η ανοιχτή σύμπραξη του ψευδοσοσιαλιστικού ΠΑΣΟΚ με την Δεξιά της ΝΔ και με την κρυπτοφασιστική δεξιά του ΛΑΟΣ, κάτω από την ηγεσία του διεθνούς τραπεζίτη Λ. Παπαδήμου, που απροκάλυπτα επιβλήθηκε από τα επιτελεία της ντόπιας και της ξένης ιμπεριαλιστικής ολιγαρχίας, είναι αναμφισβήτητα, μια κυβέρνηση του Μαύρου Μετώπου, της πιο μαύρης κοινωνικής αντίδρασης. Μια παρασκηνιακή κατασκευή, δίχως καμιά λαϊκή νομιμοποίηση. Που ανέλαβε να ολοκληρώσει το αντιδραστικό έργο της κυβέρνησης Παπανδρέου. Και γι' αυτό τα κόμματα της αριστεράς, και πρώτα απ' όλα το ΚΚΕ, αντί για κούφιες βαρύγδουπες καταγγελίες και ψηφοθηρικές αντιπαραθέσεις μεταξύ τους, θάπρεπε να καλέσουν αμέσως, όλα μαζί, σε αγώνα για την ανατροπή αυτής της αντιδραστικής κυβέρνησης... → σελίδα 3

**ΠΟΥ ΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ
Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ;**

→ σελίδα 4

**Η ηγεσία του ΚΚΕ
και η κυβέρνηση
του Μαύρου Μετώπου**

→ σελίδα 7

**Εργατική Εξουσία και
“Λαϊκή Εξουσία” είναι δύο
διαφορετικά πράγματα**

→ σελίδα 8

**Κρίση, Ευρώ, Δραχμή και
λυκοσυμμαχία της “ΕΕ”**

→ σελίδα 9-12

**ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ
του Λ. Τρότσκι**

→ σελίδα 14

**Η Εργατική Δημοκρατία
τώρα και στο διαδίκτυο
www.ergatikidimokratia.gr**

Για να συνεχίσουμε και να δυναμώσουμε την έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας, χρειάζεται βοήθεια

Η μικρή αυτή εφημερίδα των μαρξιστικών επαναστατικών ιδεών, στηρίζεται στο υστέρημα μιας μικρής ομάδας επαναστατών, που διεκδικούν το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης όλων των τάσεων του εργατικού κινήματος, έξω από μηχανισμούς.

Δεν έχει, ούτε και θέλει νάχει, κάποιους χρηματοδότες, άρα και εξαρτήσεις.

Υπολογίζει σταθερά στη βοήθεια των πρωτοπόρων αγωνιστών της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Η συνέχιση της έκδοσής της εξαρτάται από την όσο το δυνατό πλατύτερη διάδοσή της και την όποια οικονομική ενίσχυση των αγωνιστών αναγνωστών της.

Περιμένουμε την αγωνιστική βοήθειά σας

Η Συντακτική Επιτροπή

Τα κείμενα αυτού του τεύχους προδημοσιεύτηκαν στο site της Εργατικής Δημοκρατίας, στο Internet.

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς.
Συντάσσεται από Επιτροπή.
Υπεύθυνος Έκδοσης: Σταθάτος Χάρης
www.ergatikidimokratia.gr
e-mail: xasta@otenet.gr
και ergatikidimokratia@yahoo.gr
Διεύθυνση εφημερίδας:
Σωκράτους 79-81, 3ος όρ. Αθήνα
Τηλ.: 2109357182 - 2130366490

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν υποχρεωτικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής.
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΑΛΕΥΕΙ:

- Για την εργατοδημοκρατική επαναστατική ανασύνταξη του εργατικού μας κινήματος
- Για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Ταξικής Πάλης
- Για την συγκρότηση της αναγκαίας επαναστατικής μαρξιστικής οργάνωσης της προλεταριακής πρωτοπορίας.
- Για την συντριβή του Μαύρου Μετώπου της ντόπιας και της ξένης κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας.
- Για την διαγραφή ολόκληρου του δημόσιου χρέους. Για την διάλυση της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας που έχει τον ψεύτικο τίτλο της «Ευρωπαϊκής Ένωσης». Για την κοινωνικοποίηση, χωρίς καμιά αποζημίωση, όλων των τραπεζών και όλων των μεγάλων παραγωγικών μονάδων. Για τον κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας κάτω από την διεύθυνση των εργατικών συμβουλίων.
- Για την εγκαθίδρυση επαναστατικής κυβέρνησης εργατών και φτωχών αγροτών.
- Για την νίκη του σοσιαλισμού και της εργατικής δημοκρατίας, την εξουσία των εργατικών συμβουλίων.
- Για τις Σοσιαλιστικές Ενωμένες Πολιτείες ολόκληρης της Ευρώπης.

Η Συντακτική Επιτροπή μας, καλεί κάθε πρωτοπόρο αγωνιστή της εργατικής τάξης και της νεολαίας και κάθε επαναστάτη διανοούμενο να συστρατευθούν σ' αυτό τον υπέροχο επαναστατικό αγώνα ενάντια στη λυσοσαλέα επίθεση του παρακμασμένου καπιταλισμού και της σαπισμένης «δημοκρατίας» του -της συγκαλυμμένης δικτατορίας του κεφαλαίου.

- Διαδώστε παντού την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.
- Ενισχύστε οικονομικά την έκδοσή της.
- Γράψτε τις απόψεις σας.
- Στείλτε την ανταπόκρισή σας από το εργοστάσιο, τον τόπο δουλειάς και την συνοικία σας.
- Ελάτε σε επαφή μαζί μας να συζητήσουμε και να συντονίσουμε την πάλη μας.
- Συγκροτείστε, όπου μπορείτε, πυρήνες υποστηρικτών της ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

Βρείτε όλα τα παλιά τεύχη της Εργατικής Δημοκρατίας (σε μορφή PDF) μαζί με νέα κείμενα για την πολιτική επικαιρότητα, το εργατικό κίνημα, την ιστορία, την μαρξιστική θεωρία και πολλά άλλα, στο Internet, στην διεύθυνση: www.ergatikidimokratia.gr

**ΚΑΤΩ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΕΟΚΟΠΙΑΣ**

- **Ενιαίο Μέτωπο Ταξικής Πάλης για Κυβέρνηση Εργατών και φτωχών αγροτών.**
- **Μονομερή διαγραφή ολόκληρου του δημόσιου χρέους.**
- **Αποδέσμευση από την ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία της ΕΕ.**

Η αγανάκτηση και η οργή της εργατικής τάξης, που εκφράστηκε με την μαζική δυναμική κινητοποίησή της, στις 19 και 20 του περασμένου Οκτώβρη, στην 48 Πανεργατική απεργία. Ο βαθύς κοινωνικός αναβρασμός, που εκδηλώθηκε με τις μαχητικές λαϊκές αποδοκιμασίες, στις 28 του ίδιου μήνα. Τα δύο αυτά κορυφαία γεγονότα της ασίγαστης πάλης των τάξεων, που συγκλόνισαν ολόκληρο το σάπιο οικοδόμημα της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας, οδήγησαν σε πλήρες αδιέξοδο την χρεοκοπημένη ψευτοσοσιαλιστική κυβέρνηση του παπανδρεϊκού ΠΑΣΟΚ και την ανάγκασαν να καταφύγει στον ελιγμό του δημοψηφίσματος που την έσπρωξε στον γκρεμό.

Ωστόσο, για μια ακόμα φορά, τα κόμματα της αριστεράς, αρνήθηκαν να ανταποκριθούν στην φανερή θέληση των εργατικών και λαϊκών μαζών, να περάσουν στην αντεπίθεση και να συντρίψουν την ληστρική επίθεση της ντόπια και της ξένης ολιγαρχικής κεφαλαιοκρατίας. Περιορίστηκαν, οι ηγέτες του ΚΚΕ, του ΣΥΝ και της ΔΗΜΑΡ, στην γνωστή ψηφοθηρική αντιπολίτευση των εκτονωτικών βαρύγδουπων καταγγελιών τους. Και άφησαν, στα κόμματα του κεφαλαίου, όλο το περιθώριο να αντικαταστήσουν με την άνεσή τους, την χρεοκοπημένη κυβέρνηση Παπανδρέου, με ένα αντιδραστικό κατασκεύασμα των παρασκηνίων, που το ονόμα-

Κάτω από παρακμασμένο καπιταλιστικό σύστημα της βάρβαρης εκμετάλλευσης και καταπίεσης, στο μαντρί της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» δεν μπορεί να υπάρξει άλλο τίποτε από κρίση, ανεργία, χρεοκοπίες, φτώχεια, πείνα, απάτη και τρομοκρατία.

Μοναδική διέξοδος από το αδιέξοδο του σαπισμένου καπιταλισμού είναι η μονομερής διαγραφή ολόκληρου του δημόσιου χρέους, η αποδέσμευση από την ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία, η κοινωνικοποίηση όλων των μεγάλων παραγωγικών μονάδων, ο σχεδιασμός της οικονομίας και ο αγώνας για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Οι επαναστατικές εκρήξεις που σημειώνονται σε όλο τον κόσμο μας δείχνουν σίγουρα τον δρόμο.

σαν «κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας». Ενώ στην πραγματικότητα είναι Μέτωπο Σωτηρίας της εξουσίας του κεφαλαίου και χρεοκοπίας του εκμεταλλευόμενου λαού.

Η τρικομματική αυτή κυβέρνηση, η ανοιχτή σύμπραξη του ψευτοσοσιαλιστικού ΠΑΣΟΚ με την Δεξιά της ΝΔ και με την κρυπτοφασιστική δεξιά του ΛΑΟΣ, κάτω από την ηγεσία του διεθνούς τραπεζίτη Λ. Παπαδήμου, που αποκάλυπτα επιβλήθηκε από τα επιτελεία της ντόπιας και της ξένης ιμπεριαλιστικής ολιγαρχίας, είναι αναμφισβήτητα, **μια κυβέρνηση του Μαύρου Μετώπου**, της πιο μαύρης κοινωνικής αντίδρασης. Μια παρασκηνιακή κατασκευή, δίχως καμιά λαϊκή νομιμοποίηση. Που ανέλαβε να ολοκληρώσει το αντιδραστικό έργο της κυβέρνησης Παπανδρέου. Και γι' αυτό τα κόμματα της αριστεράς, και πρώτα απ' όλα το ΚΚΕ, αντί για κούφιας βαρύγδουπες καταγγελίες και ψηφοθηρικές αντιπαραθέσεις μεταξύ τους, θάπρεπε να καλέσουν αμέσως, όλα μαζί, σε αγώνα για την ανατροπή αυτής της αντιδραστικής κυβέρνησης.

Απαράλλαχτα όπως η κυβέρνηση των ψευτοσοσιαλιστών του ΠΑΣΟΚ, η τρικομματική συμπαιγνία του Μαύρου Μετώπου, συστηματικά τώρα διατυμπανίζει ότι δήθεν αγωνίζεται για να αποτρέψει την χρεοκοπία και την καταστροφή της χώρας. Προσπαθεί, βέβαια, έτσι να παραπλανήσει όσο μπορεί τους αγανακτισμένους εργάτες και το λαό. Μα καθένας το βλέπει και το ζει κάθε ώρα, ότι στην πράξη, ο τραπεζίτης Παπαδήμος και η κυβέρνησή του, με ολόκληρη την ληστρική αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική της, ένα και μόνο στόχο έχει: να στραγγαλίσει τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης και να φορτώσει, τα βάρη της κρίσης του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, στις πλάτες του συνόλου των εκμεταλλευόμενων και της κοινωνίας.

Άλλωστε, οι εκκλήσεις του κρυπτοφασίστα Γ. Καρατζαφέρη, για ολόψυχη στήριξη του «τεχνοκράτη» πρωθυπουργού Παπαδήμου, μαρτυράνε την αλήθεια. Και οι προκλητικές δηλώσεις του αδίστακτου υπουργού Οικονομικών, Β. Βενιζέλου, («Η χώρα αναγκάζεται να αναλάβει επείγοντα μέτρα προκειμένου να ανταποκριθεί στις δεσμεύσεις της»), τα λένε όλα. Τις δικές τους πσιώπλετες ληστρικές αντεργατικές συμφωνίες, τις εμφανίζουν ως «δεσμεύσεις της χώρας». Και τα δικά τους αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα, τα παρουσιάζουν ως μέτρα που τα παίρνει δήθεν η ίδια η χώρα! Και όλα αυτά στο όνομα της «λαϊκής κυριαρχίας» και της «δημοκρατίας». Πότε, όμως, και με ποιον τρόπο ρώτησαν, άραγε, το λαί και τη χώρα, για την συμμαχία τους με τους κρυπτοφασίστες του ΛΑΟΣ και για τις αντιδραστικές αποφάσεις που παίρνουν;

Και βέβαια, είναι παραπάνω από φανερό ότι τα μόνα σπινίγματα αυτής της ετοιμόρροπης κεφαλαιοκρατικής πραξικοπηματικής κυβέρνησης, είναι η διάσπαση των δυνάμεων του εργατικού κινήματος και της αριστεράς, δηλαδή ο καιροσκοπισμός, η πολιτική μυωπία και η δειλία των ηγετών της κομματιασμένης αριστεράς.

Όμως, όπως το έδειξε η απεργιακή πλημμυρίδα του περασμένου Οκτώβρη, η κρίση και η λυσοσασμένη κεφαλαιοκρατική επίθεση, προετοιμάζει την έκρηξη της εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης, που θα σαρώσει όλα μαζί τα εμπόδια και τα σπινίγματα της σάπιας καπιταλιστικής εξουσίας. Το Μαύρο κυβερνητικό Μέτωπο, των τριών κομμάτων του κεφαλαίου, έχει βαθύνει, αλλά και θα οξύνει πιο πολύ, την κρίση και το αδιέξοδο του ψευτοδημοκρατικού πολιτικού τους συστήματος. Κα οι όποιες εκλογικές σκηνοθεσίες θα αποδείξουν την χρεοκοπία τους.

Η εργατική πρωτοπορία και η νεολαία, πρέπει εντατικά να ετοιμάζονται για τους νέους επαναστατικούς αγώνες που έρχονται. Παλεύοντας, από τώρα, για την ενιαιομετωπική σύμπραξη όλων των δυνάμεων του εργατικού κινήματος και της αριστεράς. Για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ενάντια στο Μαύρο Μέτωπο. Για κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών. Για την δημοκρατία των εργατικών Συμβουλίων και τον σοσιαλισμό.

ΠΟΥ ΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ;

Οι ηγέτες όλων των κομμάτων της κοινοβουλευτικής αριστεράς, λένε και επαναλαμβάνουν, σχεδόν με τα ίδια λόγια, ότι η τρικομματική κυβέρνηση του «τεχνοκράτη» Παπαδήμου, η κυβέρνηση του Μαύρου Μετώπου, που συναποφάσισαν οι ηγέτες του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ μαζί και με την κρυπτοφασιστική ηγεσία του ΛΑΟΣ, αυτή η κυβέρνηση της ληστρικής αντεργατικής και αντιλαϊκής επίθεσης, είναι μια κυβέρνηση «χωρίς καμιά λαϊκή ή κοινοβουλευτική δημοκρατική νομιμοποίηση»!

Αυτά ακριβώς δηλώνουν και υποστηρίζουν αδιάκοπα, από την μέρα που ανακοινώθηκε ο σχηματισμός της αντιδραστικής, πράγματι, αυτής κυβέρνησης, τόσο οι ηγέτες του ΚΚΕ, όσο, επίσης και οι ηγέτες του αντινεοφιλελεύθερου ΣΥΝ και της ΔΗΜΑΡ.

Και βέβαια δεν έχουν καθόλου άδικο! Σωστά, πολύ σωστά, λένε, ότι η κυβέρνηση αυτή του Μαύρου Μετώπου, είναι μια κυβέρνηση κατάφωρα αντιδημοκρατικής εκτροπής, δίχως καμιά, έστω τυπική, λαϊκή έγκριση! Είναι κυβέρνηση που αυθαίρετα συναποφασίστηκε από τα κόμματα του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου, που καθημερινά καταρρέουν στην συνείδηση των ως τώρα παραπλανημένων λαϊκών και εργατικών μαζών.

Καλά, πολύ καλά, τα λένε, λοιπόν, ως εδώ, οι ηγέτες του ΚΚΕ και των δύο κομμάτων της αντινεοφιλελεύθερης «εκσυγχρονιστικής» αριστεράς. Όπως επίσης και ορισμένα στελέχη της «αντιμνημονιακής» σοσιαλδημοκρατίζουσας αριστεράς που πρόσφατα εγκατέλειψαν το ΠΑΣΟΚ της τρόικας!

Άφησαν, όμως, όλοι τους και συνεχίζουν να αφήνουν αναπάντητα μερικά πολύ σοβαρά πολιτικά ερωτήματα. Ερωτήματα που υπάρχουν ασφαλώς στην σκέψη του κάθε δυναστευόμενου πολίτη αυτής εδώ της χώρας.

Που στηρίζεται, λοιπόν, και που οφείλει την ύπαρξή της αυτή η κυβέρνηση της αντιδημοκρατικής εκτροπής, η οποία δεν διαθέτει «καμιά λαϊκή και κοινοβουλευτική νομιμότητα»;

Έχουν μήπως κάποιες ευθύνες και τα 3 κόμματα της αριστεράς (ΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΜΑΡ) για την άνευ επιβολή αυτής της κυβέρνησης του κεφαλαιοκρατικού Μαύρου Μετώπου;

Γιατί δεν προσπάθησαν να κινητοποιήσουν τον αποσβολωμένο λαό για να εμποδίσουν τον σχηματισμό αυτής της κυβέρνησης, που φανερά ανέλαβε και απεργάζεται, το ίδιο φανερά, ακόμα πιο βαριά δεσμά για την εργατιά, το λαό και τη χώρα;

Και για ποιους λόγους τα κόμματα της αριστεράς, δεν μπόρεσαν ως τώρα και δεν μπορούν να συμφωνήσουν και να συμπράξουν για την κινητοποίηση όλων των εκμεταλλεζόμενων κοινωνικών στρωμάτων, όλων των εξαπατημένων και αγανακτισμένων πολιτών (που είχαν πιστέψει τις ψεύτικες υποσχέσεις της ηγεσίας του

ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ) με ένα και μοναδικό στόχο: **ΝΑ ΦΥΓΕΙ ΤΩΡΑ ΑΜΕΣΩΣ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΜΕ ΣΕ ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΜΕ ΑΠΛΗ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗ;**

Τι είναι εκείνο που εμποδίζει τους ηγέτες του ΚΚΕ και της άλλης, της «εκσυγχρονιστικής» αριστεράς, να προχωρήσουν σε μια τέτοια συνεργασία για την διεκδίκηση των κατάφωρα καταπατημένων δικαιωμάτων και ελευθεριών του εκμεταλλεζόμενου λαού;

Και κάτι ακόμα! Την ώρα του αδιεξόδου και της χρεοκοπίας του αστικού πολιτικού συστήματος, στις συνθήκες κρίσης και αποσύνθεσης του παγκόσμιου καπιταλισμού, τι άραγε αναγκάζει την ηγεσία του ΚΚΕ να μην ακολουθεί την λενινική πολιτική του Ενιαίου Μετώπου όλων των δυνάμεων της αριστεράς, όλων των οργανώσεων του εργατικού κινήματος, για **ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΦΤΩΧΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ**, για την εργατική σοβιετική δημοκρατία;

Αγνοούν τάχα, οι ηγέτες του ΚΚΕ, ότι η πολιτική του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου ήταν η πολιτική και τακτική που εφάρμοζαν οι ηγέτες του μπολσεβικισμού για να αποκαλύπτουν, στην πράξη και στα μάτια των εργατικών και λαϊκών μαζών, τον πραγματικό ρόλο που παίζουν τα «αριστερά» κόμματα του καπιταλιστικού «εκσυγχρονισμού»;

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΣΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ ΓΙΑ ΤΑ ΧΑΡΑΤΣΙΑ

Οι ηγέτες των κομμάτων και των οργανώσεων όλης της αριστεράς με έκδηλη οργή και αγανάκτηση όλοι τους, κατήγγειλαν, όπως έπρεπε, την φοροεπιδρομή και ιδιαίτερα τα διάφορα χαράτσια που επέβαλλε η κυβέρνηση της τρόικας (ειδικό τέλος ακινήτων, εισφορά αλληλεγγύης κλπ). Χαράτσια που τα χαρακτήρισαν και αντισυνταγματικά και κάλεσαν μάλιστα το λαό να αρνηθεί να τα πληρώσει! Και δήλωσαν επίσης ότι θα στηρίζουν με κάθε τρόπο όσους θα αρνηθούν να πληρώσουν «είτε επειδή δεν μπορούν, είτε επειδή δεν θέλουν»!

Επί πλέον, οργάνωσαν και διάφορες εκδηλώσεις για το ίδιο θέμα και για ένα μικρό διάστημα έδωσαν την εντύπωση ότι, μαζί με την ΓΕΝΟΠ/ΔΕΗ, σκέπτονταν να προχωρήσουν σε μαζικές λαϊκές κινητοποιήσεις. Αφού ήταν φανερό ότι ο αγανακτισμένος κόσμος, δεν είχε καμιά διάθεση να υπακούσει στο νόμο και να πληρώσει τα χαράτσια.

Όμως οι ηγέτες της αριστεράς, με πρώτους και καλύτερους τους ηγέτες του ΚΚΕ, δεν είπαν ότι για να μην πληρωθούν τα απαράδεκτα χαράτσια, πρέπει να γίνει παλλαϊκός ξεσηκωμός για την άμεση κατάργηση του φορομπηχτικού ληστρικού νόμου. Και δεν πήραν την πρωτοβουλία, οι ηγέτες του ΚΚΕ, να καλέσουν όλες τις δυνάμεις της αριστεράς και του εργατικού κινήματος (κόμματα οργανώσεις και συνδικάτα χωρίς εξαίρεση) να

συμφωνήσουν για μια ενιαιομετωπική πανεργατική και παλλαϊκή κινητοποίηση, ώσπου να αποσυρθεί ο νόμος με τα χαράτσια και να φορολογηθούν μόνο οι μεγαλοιδιοκτήτες ακινήτων.

Περιορίστηκαν και πάλι, οι ηγέτες του ΚΚΕ του ΣΥΝ και όλης της αριστεράς, στο να προσπαθήσουν να εκμεταλλευτούν κομματικά την αγανάκτηση του κόσμου με φωνές και με ξεχωριστές κομματικές φιέστες. Κι' ανάγκασαν για άλλη μια φορά τον λαό, να σκύψει το κεφάλι και να πληρώσει τα χαράτσια για να μη του κόψουν το ρεύμα!!

Μα εμείς πιστεύουμε πως δεν είναι αργά ούτε και τώρα. Και ρωτάμε τους αγωνιστές του ΚΚΕ και της ΚΝΕ: για ποιόν λόγο δεν αξιώνεται από την ηγεσία σας να πρωτοστατήσει για να δημιουργηθεί ενιαίο μέτωπο πάλης για την κατάργηση του σφαγιαστικού νόμου που επέβαλε τα χαράτσια; Τι σας εμποδίζει να διεκδικήσετε να αναλάβει το κόμμα σας αυτή την ενιαιομετωπική αγωνιστική πρωτοβουλία (έστω μόνο γι' αυτό το ζήτημα) ώστε να φανεί στη πράξη ποιοι θέλουν σι' αλήθεια, κι' όχι μόνο στα λόγια, να παλέψουν ενάντια στην τρόικα και τα μνημόνια της, για την ανατροπή του μαύρου μετώπου και τελικά για να περάσει η εξουσία στα χέρια της εργατικής τάξης και του λαού;

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΠΟΜΠΗ ΤΟΥ «ΕΘΝΟΣΩΤΗΡΑ» Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Σύμφωνα με όσα γράφτηκαν στον αστικό τύπο και μεταδόθηκαν από τα τηλεοπτικά κανάλια, οι ηγέτες του ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού διευθυντηρίου, η Μέρκελ, ο Σόιμπλε, ο Σαρκοζί, κλπ εξοργίστηκαν πολύ μαθαίνοντας ότι ο πρωθυπουργός της Ελλάδας Γ. Παπανδρέου ανακοίνωσε στις 31/10/2011 την απόφασή του να προσφύγει στη διενέργεια δημοψηφίσματος. Ωστε (όπως ισχυρίσθηκε) να δοθεί στον λαό το δημοκρατικό δικαίωμα να εκφράσει την γνώμη του για την νέα δανειακή σύμβαση που αποφασίσθηκε στις 26 Οκτώβρη, από την ηγεσία της Ε.Ε

Οργισμένο το διευθυντήριο, αξίωσε τότε να επιστρέψει αμέσως ο παραστρατημένος Γ. Παπανδρέου στην Ευρώπη, για να δώσει εξηγή-

σεις και να ζητήσει συγχώρεση για το αμάρτημά του! Ενώ το σύνολο σχεδόν του αστικού πολιτικού κόσμου συμφωνούσε ότι η απόφαση για την διενέργεια δημοψηφίσματος ήταν «ένα ολέθριο πολιτικό λάθος» και κυρίως «ένα αντιευρωπαϊκό ολίσθημα». Ένα λάθος που αποδείκνυε πόσο «ανίκανος και επικίνδυνος» διαχειριστής της κρίσης ήταν ο πρωθυπουργός της χώρας μας.

Έτσι με συνοπτικές διαδικασίες, το διευθυντήριο, της «δημοκρατικής ενωμένης Ευρώπης» αποφάσισε να απαλλαγεί από τα πρωθυπουργικά καθήκοντα του, το γρηγορότερο, ο «ανίκανος» Γ Παπανδρέου. Και να υποχρεωθεί να διορθώσει ο ίδιος το λάθος του, με την αντι-

κατάσταση της εκλεγμένης κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ από μια κυβέρνηση «συνεργασίας». Δίχως, φυσικά, οποιεσδήποτε περιττές εκλογικές διαδικασίες! Οπότε, οι εθνικά και δημοκρατικά σκεπτόμενοι ηγέτες της δεξιάς «αντιπολίτευσης» έσπευσαν να συντρέξουν τον «ανίκανο» πρωθυπουργό της Πασοκικής «κεντροαριστεράς». Και με τις αλάνθαστες παρασκηνιακές συνεννοήσεις τους, κατέληξαν (όσο πιο γρήγορα μπορούσαν) στην εθνοσωτήρια όσο και «δημοκρατική» απόφαση να υπακούσουν στις προταγές του διευθυντηρίου και να σχηματίσουν άμεσα την συναινετική τρικομματική κυβέρνηση των προθύμων της κεντροαριστεράς της «κεντροδεξιάς» και της κρυπτοφασιστικής ακροδεξιάς (ΛΑ.Ο.Σ) με επικεφαλής τον «έμπειρο τεχνοκράτη» και έμπιστο της διεθνούς τοκογλυφίας, τον μελίχιο Λ. Παπαδήμο!

Με άλλα λόγια, το δήθεν «επικίνδυνο λάθος», το λαϊκίστικο εκείνο δημοψηφιστικό σόφισμα, του «ανίκανου» αρχηγού του ΠΑΣΟΚ και των στενών συνεργατών του, έγινε το άλλοθι για την επιβολή μιας παρασκηνιακής, δήθεν εθνικοενωτικής, κυβερνητικής λύσης, που φανερά αποβλέπει στην ανασύλωση του ετοιμόρροπου πολιτικού συστήματος. Όπως ακριβώς το επιτάσσουν τα συμφέροντα, οι ανάγκες και τα σχέδια της ελληνικής και της ευρωπαϊκής κεφαλαιοκρατικής ακρίδας. Και στο όνομα πάντα μιας «δημοκρατίας» στην οποία τις καθοριστικές αποφάσεις τις παίρνουν στα παρασκήνια, τα διάφορα «θεσμικά» κονκλάβια και ιερατεία. Ενώ οι εκλογές και τα «δημοψηφίσματα» όταν γίνονται, χρησιμεύουν μόνο για την εξαπάτηση του λαού, με ψεύτικες υποσχέσεις και δημαγωγικά συνθήματα («λεφτά υπάρχουν» για παράδειγμα).

Τα γεγονότα όμως δεν συμφωνούν με τους ισχυρισμούς του διευθυντηρίου και της ελληνικής δεξιάς αντιπολίτευσης. Τα στραβά καρβέλια δεν τάκανε μόνος του ο Γ Παπανδρέου. Δεν ήταν μόνο αυτός ανίκανος να διαχειριστεί την αδιαχείριστη κρίση του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου σαπισμένου καπιταλισμού. Και δεν ευθύνεται, ασφαλώς, μόνο αυτός και η κυβέρνησή του, για την αποτελμάτωση της ελληνικής οικονομίας και για την χρεοκοπία και το αδιέξοδο ολόκληρου του πολιτικού συστήμα-

στη σελ. 6...

ΚΑΥΓΑΔΙΖΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΕΔΩ...

Πλήθος υποψήφιων αρχηγών στην κορυφή του καταποντισμένου και άλλοτε πολυσυλλεκτικού ΠΑΣΟΚ!

Υπόγειος, μα και φανερός, άγριος καυγάς έχει ξεσπάσει ανάμεσα στα διακεκριμένα στελέχη του για το ποιος, με τι τρόπο και πότε, θα πάρει την θέση του χρεοκοπημένου αρχηγού Γιωργάκη Παπανδρίου!

Ο οποίος, όμως, εξακολουθεί να αρνείται να παραδεχθεί την χρεοκοπία του και να εγκαταλείψει οικειοθελώς, φρόνιμα και «συντεταγμένα», την αρχηγία (την μοναρχική αρχηγία) του μεγάλου πολιτικού σχηματισμού της «κεντροαριστεράς» παράταξης, που είχε ιδρύσει το 1974 ο μακαρίτης πατέρας του, αναστυλώνοντας, μαζί με τον «εθνάρχη» Κ. Καραμανλή, το διαλυμένο, από τη χούντα των συνταγματαρχών, δικομματικό πολιτικό σύστημα της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας!

Στο κάτω - κάτω, γιατί πρέπει ένας Γεώργιος Παπανδρέου, ο νεώτερος, να παραδεχθεί την χρεοκοπία και την ήττα του; Και σε ποιον απ' όλους τους μνηστήρες της αρχηγίας του να παραδώσει την σκυτάλη; Ποιος απ' όλους αυτούς, που διεκδικούν να αναλάβουν τα καθήκοντα του αρχηγού της «κεντροαριστεράς» παράταξης, είναι λιγότερο χρεοκοπημένος απ' αυτόν; Υπουργοί και παρατρεχάμενοι δικοί του και της τρόικας ήταν (και είναι ακόμα) όλοι τους. Μαζί έριξαν στην ξέρα το καράβι! Μαζί καταλίψτευσαν τον λαό και ρήμαξαν την χώρα! Μαζί αράδιαζαν και αραδιάζουν του κόσμου τις ψευτιές και διακήρυξαν ότι «οι θυσίες του λαού πίνουν τόπο». Πως λοιπόν, ένας «υπεύθυνος» ηγέτης να αναγνωρίσει τώρα ότι υπάρχει ανάμεσά τους κάποιος ικανότερος απ' αυτόν να πάρει στα χέρια του το τιμόνι της ναυαγισμένης παράταξής τους; Με άλλα λόγια, αληθινή Βαβυλωνία.

Ωστόσο, το εκπληκτικότερο απ' όλα είναι ότι όλοι αυτοί οι φιλόδοξοι παλιάτσοι, στην πρεμούρα τους να αναδειχτούν πρώτοι καπεταναίοι της «κεντροαριστεράς», για να συνεχίσουν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στην ντόπια και την ξένη ολιγαρχική ακρίδα, μαλώνουν φανερά σε ξένον αχυρώνα! **Καυγαδίζουν για το ΠΑΣΟΚ που δεν είναι πια εδώ...** Όπως τον παλιό εκείνον «καλό καιρό» που είχαν πέραση τα δημαγωγικά ψευτοσοσιαλιστικά συνθήματα της παπανδρείκής αστικής «κεντροαριστεράς».-

πολιτική

... από τη σελ. 5

τος των συμμοριών της ελληνικής ιμπεριαλιστικής κεφαλαιοκρατίας. Χρεοκοπία και αδιέξοδο που καθορίζουν τις απεγνωσμένες αποφάσεις και κινήσεις όλων των διαχειριστών της καπιταλιστικής κρίσης.

Δεν ήταν λοιπόν, η απεγνωσμένη απόφαση του («εθνοσωτήρα» Παπανδρέου) για την προκήρυξη δημοψηφίσματος, η πραγματική αιτία. Και ούτε πήραν μόνοι τους, η Μέρκελ και ο Σαρκοζί, την απόφαση για την απαλλαγή του Παπανδρέου από τα πρωθυπουργικά καθήκοντα. Όλοι μαζί συναποφάσισαν (και ο Παπανδρέου) για τον σχηματισμό της κυβέρνησης «έκτακτης ανάγκης» μπροστά στη κοινωνική οργή που διογκώνετε διαρκώς εναντίον όλων των αρπαχτικών, ντόπιων και ξένων

* * *

Παρ' όλα αυτά, ο αρχηγός του αποσυνθεμένου ΠΑΣΟΚ, οι συμβουλάτορες και οι θαυμαστές του ποτέ δεν δέχτηκαν ότι ήταν λάθος η απόφασή τους να προκηρύξουν την διενέργεια δημοψηφίσματος, για την έγκριση της νέας δανειακής σύμβασης, την οποία οι ίδιοι την είχαν με χαρά αποδεχτεί και χειροκροτήσει!

Πρόσφατα μάλιστα, σε συνέντευξη που έδωσε στο Αυστριακό περιοδικό «Προφίλ», ο πρώην πρωθυπουργός Γ Παπανδρέου, ανάμεσα σε άλλα εκπληκτικά που υποστήριξε σχετικά με την πολιτική που ακολούθησε, ακόμη μια φορά επέμεινε ότι η απόφαση για την προκήρυξη δημοψηφίσματος, όχι μόνο δεν ήταν λάθος, αλλά ήταν μια «σοφή απόφαση». Αφήνοντας έτσι καθαρά να εννοηθεί ότι εξαναγκάστηκε να την εγκαταλείψει και να αποδεχτεί την συγκυβέρνηση με τα δύο κόμματα της δεξιάς. Διευκρινίζει δε ότι την «σοφή» αυτή σκέψη περί δημοψηφίσματος, «*την είχα συζητήσει στο παρελθόν με τη Μέρκελ και τον Σαρκοζί*» και ότι οι δύο αυτοί ηγέτες δεν είχαν εναντιωθεί.

Ομολογεί δηλαδή ο άνθρωπος ότι συζητούσε με τα μεγάλα αφεντικά της Ευρώπης, τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσε να βγει από το επικίνδυνο πολιτικό αδιέξοδο που του προκάλεσε η ληστρική συνταγή των μνημονίων της τρόικας. Δεδομένου ότι η ηγεσία της ΝΔ αρνούταν πεισματικά να συμπράξει και δήλωνε αποφασισμένη να επαναδιαπραγματευτεί τους όρους της τρόικας και να αλλάξει την «λάθος πολιτική του ΠΑΣΟΚ»!

Είναι άλλωστε πασίγνωστο ότι ο εύκαμπτος «σοσιαλιστής» Γ. Παπανδρέου ακολούθησε

πιστά όλες τις οδηγίες του Ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού διευθυντηρίου. Και έκανε κάθε φιλότιμη προσπάθεια να συνεννοηθεί και να συνεργαστεί με την «αντιμνημονιακή» δεξιά ηγεσία της Ν.Δ. Ενώ συγχρόνως εντατικά προετοίμαζε το έδαφος για το ενδεχόμενο να χρησιμοποιήσει, στην ανάγκη, το παραπλανητικό χαρτί του δημοψηφίσματος. Ως εναλλακτική διέξοδο από το αποπνικτικό αδιέξοδο που ορθώνονταν απειλητικά μπροστά του.

Δεν ήταν άλλωστε δική του ανακάλυψη, ούτε και θα ήταν ο πρώτος «εθνοσωτήρας» που στο όνομα της «γνήσιας δημοκρατίας» θα κατέφευγε στην απάτη, ενός εκβιαστικού δημοψηφίσματος, για να νομιμοποιήσει την αντιδραστική, ληστρική, πολιτική του. Για να βγει, έστω προσωρινά, από το αδιέξοδο. Για παράδειγμα, το βοναπαρτίστικο καθεστώς του στρατηγού Ντε Γκωλ με την ίδια μέθοδο υπηρετούσε τα συμφέροντα του γαλλικού ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου. Όπως και αρκετοί άλλοι ακραιφνείς «δημοκράτες» και απροκάλυπτοι δικτάτορες. (λόγου χάριν Γ. Παπαδόπουλος) σε όλον τον κόσμο.

Και η ώρα της ανάγκης έφτασε μέσα στον Οκτώβρη. Η συγκλονιστική 48ωρη γενική απεργία της 19 και 20 του μήνα, με τις τεράστιες μαχητικές διαδηλώσεις και τις αιματηρές συγκρούσεις με δεκάδες τραυματίες και ένα νεκρό εργάτη και στη συνέχεια με το ξεχειλιμένο της εργατο-λαϊκής οργής στις 28 του μήνα με αφορμή τις παρελάσεις, σήμαναν καθαρά ότι το κοινωνικό ηφαιστειο ήταν έτοιμο να εκραγεί!

Και η ψευτοσοσιαλιστική κυβέρνηση ζούσε τις τελευταίες μέρες της. Με την κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ σε διαδικασία διάλυσης, η κυβέρνηση Παπανδρέου δεν είχε πια καμιά ελπίδα να επιβιώσει και να φέρει για έγκριση τη νέα ληστρική δανειακή σύμβαση.

Μπροστά σε αυτή την εκρηκτική πραγματικότητα, η χρεοκοπημένη ηγετική ομάδα του ΠΑΣΟΚ είχε μόνο δύο επιλογές: είτε να παραιτηθεί και να ανοίξει το δρόμο για εκλογές, είτε να βάλει σε εφαρμογή το δημοψηφιστικό σχέδιο που ετοίμαζε από καιρό για την παγίδευση

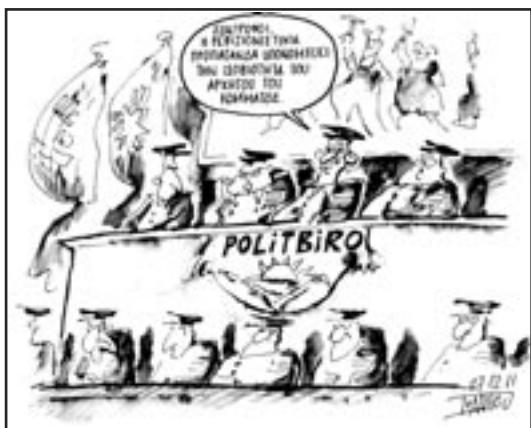
του οργισμένου λαού με τα κατάλληλα εκβιαστικά διλήμματα.

Με βαμμένα τα χέρια της στο αίμα των εργατών, η αδιάστακτη αυτή ψευτοσοσιαλιστική ομάδα των δημαγωγών «εθνοσωτήρων» διάλεξε να ακολουθήσει τον δεύτερο δρόμο φυσικά μιας και όπως είδαμε οι ηγέτες του ιμπεριαλιστικού διευθυντηρίου δεν είχαν εναντιωθεί στη «σοφή απόφαση» διενέργειας ενός εξαπατητικού, δήθεν δημοκρατικού δημοψηφίσματος. Που θα έφερνε σε δύσκολη θέση και όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης με την έγκριση της νέας σύμβασης!

Όμως, τα δραματικά γεγονότα που ξετυλίχθηκαν, τον Οκτώβρη, ταρακούνησαν συθέμελα ολόκληρο το πολιτικό οικοδόμημα της κεφαλαιοκρατίας. Και σήμαναν συναγερμό στις κορυφές της ιμπεριαλιστικής τρόικας. Με τρόπο είδαν όλα τα επιτελεία τον κίνδυνο της κοινωνικής έκρηξης και έσπευσαν να συγκροτήσουν κυβέρνηση συνεργασίας και να υποσχεθούν την διενέργεια εκλογών σε κοντινό διάστημα! Εντείνοντας ταυτόχρονα την καλλιέργεια του φόβου για την τύχη της χώρας στη περίπτωση που ο εκμεταλλεόμενος λαός αποφασίσει να αλλάξει πορεία, με την αποτίναξη του ζυγού της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας.

Η αλήθεια ωστόσο είναι ότι η κυβερνητική αυτή μεταβολή επιβλήθηκε από τον αναπτυσσόμενο αγώνα των εργαζομένων του λαού και της νεολαίας. Η απομάκρυνση του σαλιτιμπάγκου Παπανδρέου από την πρωθυπουργία ήταν αποτέλεσμα του πανικού που προκάλεσε η συγκλονιστική κινητοποίηση της εργατικής τάξης, ενάντια στη ληστρική επίθεση, στις 19-20 Οκτώβρη. Παρ' όλα τα εμπόδια, τις παγίδες και τις δυσκολίες, οι εργάτες και οι άλλοι εκμεταλλεόμενοι αυτής της χώρας δεν σκύβουν το κεφάλι. Ξέρουν να παλεύουν και να νικάνε. Ακόμα και αν οι ηγέτες τους αποδείχονται διπρόσωποι, λιγώψυχοι, βολεψάκιδες και ανίκανοι!

Για αυτό και η τρικομματική κυβέρνηση του Μαύρου Μετώπου παραπαίει. Ξέρει καλά ότι κάθεται πάνω σε ένα ηφαιστειο που μπορεί οποιαδήποτε στιγμή να εκραγεί.

Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΚΚΕ ΚΑΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Οι ηγέτες του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ και του ΛΑΟΣ, μαζί με τον μεγαλοτραπεζιτη διορισμένο πρωθυπουργό Λ. Παπαδήμο, δηλαδή η κυβέρνηση του Μαύρου Μετώπου, εντατικά διαβουλευόμαστε κάθε μέρα. Φανερά και κυρίως κρυφά συσκέπτονται, συζητάνε, ανταλλάσσουν γνώμες και μηνύματα, εκπέμπουν φοβέρες της ιμπεριαλιστικής τρόικας, κινδυνολογούν, επεξεργάζονται διάφορους αντιδραστικούς νόμους, διαπραγματεύονται με τους εκπροσώπους της διεθνούς τοκογλυφίας.

Με άλλα λόγια, το Μαύρο αυτό πολιτικό Μέτωπο, της ντόπιας και της ξένης ολιγαρχίας, μελετημένα και μεθοδικά, καταστροφολογεί και σχεδιάζει τα αντιδραστικά δεσμά που θέλει να επιβάλλει στην εργατική τάξη και στο λαό, τις επόμενες δεκαετίες.

Καθημερινά ανακοινώνονται νέα εξοντωτικά μέτρα. Και χωρίς καμιά υπερβολή, η εφημερίδα του ΚΚΕ, ο «Ριζοσπάστης» της 1/1/2012, περιγράφει, με άρθρα του, πολύ παραστατικά, το αντιδραστικό έργο που εκπληρώνει αυτή η κυβέρνηση της ολιγαρχικής συμμαχίας.

Στο πρωτοχρονιάτικο αυτό τεύχος, ο «Ριζοσπάστης» στη σελίδα 6, γράφει:

«Συγκυβέρνηση – Τρόικα – Πλουτοκρατία, συνθλίβουν το λαό στην μέγγενη των μονοπωλίων. Τρανταχτές μειώσεις σε μισθούς, συντά-

ξεις, κλιμάκωση της βαρβαρότητας, ομοβροντία από αντιλαϊκά χαράτσια. Ανατιμήσεις...» κλπ, κλπ.

Επίσης στη σελίδα 7, άλλο άρθρο, γράφει: **«Μπαράζ νέων μέτρων το επόμενο τρίμηνο, κόλαση η ζωή του λαού, αν το Μαύρο Μέτωπο και η Τρόικα βρουν έδαφος να περάσουν τη φιλομονοπωλιακή πολιτική τους.»**

Άλλωστε, εκτός από τον «Ριζοσπάστη» και οι αστικές εφημερίδες, ακόμα και κείνες που σπρίζουν ανοιχτά αυτή την κυβέρνηση των παρασκηνιακών αντικοινωνικών συμφωνιών, είναι αναγκασμένες να μιλάνε κι αυτές για «επώδυνα μέτρα». Δικαιώνοντας έτσι, ασφαλώς, την παραπάνω αρθρογραφία του «Ριζοσπάστη» και τις αποκαλύψεις της ηγεσίας του ΚΚΕ.

Κι όμως, στο ίδιο αυτό φύλλο του «Ριζοσπάστη» (1/1/2012), η ηγεσία του ΚΚΕ, με μήνυμά της στην πρώτη σελίδα, όχι μόνο δεν καλεί σε αγώνα για την ανατροπή της αντιδραστικής αυτής κυβέρνησης. Όχι μόνο δεν προβάλλει το σύνθημα: **ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ** (όπως θα έκανε σίγουρα μια αληθινή εργατική κομμουνιστική ηγεσία) δείχνοντας έτσι τον άμεσο στόχο της ταξικής πάλης. Αλλά, αντίθετα, το μήνυμά της ηγεσίας του ΚΚΕ προς το λαό, παραπέμπει στο μέλλον, λέει τι πρέπει να γίνει μέσα στο νέο

χρόνο και γι' αυτό προτάσσει το σύνθημα και ευχή, μαζί:

«Το 2012 να δυναμώσει η λαϊκή συμμαχία και αντεπίθεση.»

Αν βέβαια υπάρχει κάποια «λαϊκή συμμαχία» αντεπίθεσης στα μονοπώλια και τον καπιταλισμό, καλό θα είναι οπωσδήποτε να την δούμε κάποτε να δυναμώνει. Όμως, το Μαύρο Μέτωπο, οργανώνει, μεθοδεύει και προωθεί την επίθεσή του **ΤΩΡΑ, ΣΗΜΕΡΑ, κάθε ώρα.** Άρα, πρέπει ΣΗΜΕΡΑ να αναπτυχθεί οργανωμένος, καθημερινός, μαζικός πολιτικός αγώνας για την ανατροπή της κυβέρνησης αυτής του Μαύρου Μετώπου.

Άρα, η ηγεσία του ΚΚΕ, η ηγεσία ενός αληθινού κομμουνιστικού κόμματος, θάπρεπε να πει ΣΗΜΕΡΑ τι πρέπει να κάνουμε. Θάπρεπε ΣΗΜΕΡΑ να προτείνει το αναγκαίο πολιτικό σύνθημα **ΑΜΕΣΗΣ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΑΛΛΑΪΚΗΣ «ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ».**

Ανάμεσα σε όλα τα άλλα, που λέει με το παραπάνω ευχετήριο, μελλοντολογικό, μήνυμά της η ηγεσία του ΚΚΕ, σε μια από τις παραγράφους του, αόριστα, αναφέρει και το σύνθημα: **«Κάτω η κυβέρνηση του Μαύρου Μετώπου των αστικών κομμάτων».** Έτσι, ξεκάρφωτο, σαν να είναι ένα επιπλέον σύνθημα, μέσα σε όλα τ' άλλα, που έπρεπε να καταγραφεί για την ιστορία ίσως.

Καθένας όμως καταλαβαίνει ότι το σύνθημα αυτό έχει νόημα και πολιτική αξία μόνο όταν προβάλλεται ως σύνθημα άμεσης πολιτικής μάχης και όχι για την ιστορία.

Το **«Κάτω η κυβέρνηση του Μαύρου Μετώπου των αστικών κομμάτων»** θάπρεπε να είναι το σύνθημα καθημερινού πολιτικού αγώνα του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, από την πρώτη ώρα συγκρότησής αυτής της αντιδραστικής κυβέρνησης αναστύλωσης του σαπισμένου καπιταλισμού.

Αν η ηγεσία του ΚΚΕ ήταν μια αληθινή μαρξιστική επαναστατική ηγεσία, αν ήταν μια πραγματική ηγεσία της εργατικής τάξης, δεν θα χρησιμοποιούσε ασφαλώς το πολιτικό αυτό σύνθημα απλά για ψηφοθηρική κατανάλωση και στάχτη στα μάτια του λαού.

Αν η ηγεσία του ΚΚΕ, θέλει στα αλήθεια να παλέψει ενάντια στο Μαύρο Μέτωπο, ενάντια στα μονοπώλια και το σαπισμένο καπιταλισμό, οφείλει άμεσα τώρα, να αναλάβει αγώνα με το σύνθημα:

ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ.

Και να καλέσει όλα τα κόμματα και όλες τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος σε **ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ** για **Κυβέρνηση Εργατών και φτωχών Αγροτών**, για κυβέρνηση επαναστατική εργατικής σοβιετικής (συμβουλευτικής) δημοκρατίας που θα βάλει τέλος οριστικό στην καπιταλιστική κρίση και αποσύνηση.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ ΤΗΣ «ΛΑΪΚΗΣ ΔΕΞΙΑΣ»;

Η λεγόμενη «λαϊκή δεξιά», (όπως αποκαλείται μια μερίδα στελεχών της «ΝΔ»), την επόμενη των «σκληρών» αντιπαραθέσεων μεταξύ υπουργών σε συνεδρίαση του τρικομματικού υπουργικού συμβουλίου, διοργάνωσε και διαφήμισε τρικούβερο γλέντι σε ταβέρνα του Δήμου Δάφνης! Κι όπως γράφτηκε στις εφημερίδες, το πολιτικό αυτό πανηγύρι (στο οποίο ηγήθηκε ο γραμματέας συνδικαλιστικού της «ΝΔ», Γ. Μανόλης) σημείωσε «σημαντική επιτυχία» και είχε έντονο «αντιμνημονιακό» και «προεκλογικό» περιεχόμενο (είχαν αναρτηθεί στην αίθουσα σχετικά συνθήματα).

Τώρα, (31/12/2011), οι πληροφορίες των καθημερινών εφημερίδων αναφέρουν ότι η ίδια ομάδα της «λαϊκής δεξιάς» ετοιμάζεται εντατικά να διοργανώσει νέα και πιο μεγάλη ανοιχτή πολιτική εκδήλωση στην εργατοπούλη του Περιστερίου. Και μάλιστα, αυτή τη φορά, χωρίς νάχουν πάρει την συγκατάθεση της ηγεσίας του κόμματός τους, όπως είχε γίνει την πρώτη φορά! Προφανώς επειδή η πρόσφατη συνάντηση

του Σαμαρά με τον Παπαδήμο, υποχρέωσε την ηγεσία της «ΝΔ» να «σοβαρευτεί» ακόμα περισσότερο και να κάνει πράξη όσα υποσχέθηκε στα μεγάλα αφεντικά της τρόικας, ντόπια και ξένα φυσικά, και να ξεχάσει την «αντιμνημονιακή» ρητορική του.

Αλλά, αυτό ακριβώς το γεγονός της εμφανέστερης υποταγής του Σαμαρά και των συνεργατών του, στις ντιρεκτίβες των μεγάλων αφεντικών. Η συμμόρφωσή του, δηλαδή, με τις συμφωνίες συγκρότησης της κυβέρνησης του Μαύρου Μετώπου, για την πιστή εφαρμογή των ληστρικών συμβάσεων και μνημονίων, έχουν φυσικά έντονα ανησυχήσει και επικίνδυνα διογκώσει την δυσαρέσκεια και τις διαμαρτυρίες των μελών και των οπαδών της «ΝΔ», που ανήκουν στα μεσαία και στα φτωχά μικροαστικά στρώματα.

Έτσι, τα στελέχη της λεγόμενης «λαϊκής δεξιάς», βρέθηκαν πλέον στην ανάγκη να διαφοροποιηθούν από την πολιτική της κομματικής ηγεσίας τους, να διακηρύξουν ότι επιμένουν στην «αντιμνημονιακή» γραμμή και να προσπαθήσουν να εκφράσουν την αναπτυσσόμενη

δυσαρέσκεια των οπαδών του κόμματος ακόμα και με λαϊκίστικα πανηγύρια σαν αυτό της Δάφνης! Ελπίζοντας να καταφέρουν να εμποδίσουν την ηγεσία να προβεί σε μεγαλύτερες υποχωρήσεις και ταυτόχρονα να συγκρατήσουν την ανήσυχη λαϊκή εκλογική βάση τους στα όρια του κόμματός τους, τουλάχιστον ως τις ερχόμενες βουλευτικές εκλογές. Και οπωσδήποτε, με την κίνησή τους αυτή, τα στελέχη της «λαϊκής δεξιάς», υπολογίζουν, επίσης, στο δυνάμωμα της δικής τους επιρροής μέσα στο κόμμα αλλά και στην κοινωνία.

Απ' αυτά βγαίνει ότι οι πιέσεις της κοινωνικής λαϊκής βάσης της «ΝΔ» έχουν αρχίσει να προκαλούν επικίνδυνα πολιτικά ρήγματα στις γραμμές της. Τα οποία πολύ δύσκολα θα μπορέσουν να συγκρατηθούν στα ψηφοθηρικά «αντιμνημονιακά» όρια των γλεντιζέδων της «λαϊκής δεξιάς». Μέσα στις επικείμενες κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις, πριν και μετά τις ερχόμενες εκλογές, η ενόπτη της «ΝΔ» θα δοκιμαστεί πολύ σκληρά, μεγαλώνοντας την κρίση ολόκληρου του αστικού πολιτικού συστήματος.

ΕΝΟΤΗΤΑ Ή ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ;

Πολλοί ανένταχτοι αγωνιστές, αλλά και διάφορες κινήσεις και ομάδες της κομματιασμένης εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, υποστηρίζουν και προτείνουν μονότονα «**την ενότητα των κομμάτων και οργανώσεων της αριστεράς**». Είναι όμως πολιτικά σωστή μια τέτοια πρόταση; Μπορεί στ' αλήθεια να ενωθούν κάποια στιγμή τα υπάρχοντα κόμματα και τα κομματίδια της αριστεράς; Και σε ποια ακριβώς βάση θα ήταν δυνατό να γίνει κάτι τέτοιο;

Εμείς πιστεύουμε ότι η πρόταση αυτή είναι μια καλή ευχή και μόνο! Αλλά μια ευχή εντελώς ανεδαφική, πολιτικά ξεκάθαρα εξωπραγματική. Και γι' αυτό δεν έχει καμιά απολύτως ελπίδα να πραγματοποιηθεί.

Πρέπει να λέμε όλα τα πράγματα με το όνομά τους. Να μην καλλιεργούμε πολιτικές αυταπάτες, αβάσιμες προσμονές και επιζήμια ιδεολογική σύγχυση που βαθαίνουν πιο πολύ και μεγαλώνουν την απογοήτευση και τη διάσπαση των ζωντανών δυνάμεων της κοινωνίας..

Επιβάλλεται να λέμε ανοιχτά σε όλο τον κόσμο, ότι το δίκιο, στο ζήτημα αυτό της ενότητας, τόχουν όσοι υποστηρίζουν και επιμένουν ότι τα κομμάτια (κόμματα, οργανώσεις) της σημερινής πτηνής αριστεράς, με τους συγκεκριμένους ηγέτες, δεν πρόκειται ποτέ να ξεπεράσουν τα ρήγματα της διάσπασής τους και να ενωθούν. Αυτό είναι των αδυνάτων αδύνατο. Ανόμοια πράγματα, που προέκυψαν από οδυνηρές ήττες και προδοσίες, δεν ενώνονται, όσο και αν το θέλουν και το προσπαθούν κάποιοι.

Να το πούμε διαφορετικά. Όσο και αν μπορεί να το επιθυμούν ορισμένοι οπαδοί του ΣΥΝ και του ΚΚΕ, τα κομμάτια του σταλινισμού, δεν πρόκειται πια να ξανασιμίσουν και να γίνουν ένα ενιαίο μαρξιστικό επαναστατικό κόμμα, όπως το απαιτεί η συγκεκριμένη κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα της αποσύνθεσης του καπιταλισμού. Και όσο για την πανσπερμία της σχεταριστικής ακροαριστεράς, άδικος κόπος να συζητάμε.

Είναι, επομένως, τελείως αδικαιολόγητο πολιτικό λάθος η πρόταση για «**ενότητα των κομμάτων της αριστεράς**» ή αλλιώς «**ενότητα της αριστεράς**». Και είναι εκατό φορές λάθος, ασυγχώρητο, αυτή την ανεδαφική πολιτική πρόταση να την προπαγανδίζουν στον κόσμο του ΣΥΝ, αλλά και του ΚΚΕ, έντυπα που εμφανίζονται ως όργανα των ιδεών του επαναστατικού μαρξισμού, καλλιεργώντας έτσι ψευδαισθήσεις.

Ωστόσο, είναι αλήθεια ότι οι αγωνιστές και οι οπαδοί(ιδιαίτερα) των κομμάτων της αριστεράς, θέλουν πραγματικά, δηλαδή καταλαβαίνουν πολύ σωστά και πρακτικά, την ενότητα. Αντιλαμβάνονται την ανάγκη της ενότητας όλων των ζωντανών δυνάμεων της αριστεράς (ανεξάρτητα από καλούπια) στον κοινό αγώνα ενάντια στην λυσοσασμένη επίθεση του αδηφάγου καπιταλισμού! **Θέλουν δηλαδή την ταξική ενότητα στην δράση.** Που σημαίνει ότι όταν μιλάνε για ενότητα εννοούν την **συνεργασία** όλων των κομμάτων και των οργανώσεων που τοποθετούνται στα αριστερά της πολιτικής σκηνής και ανήκουν στο στρατόπεδο του εργατικού κινήματος. Άρα, έχουν στη σκέψη τους μια **συνεργασία** που δεν προϋποθέτει, ασφαλώς, την

οργανωτική ενότητα ή συγχώνευση των διαφόρων πολιτικών ή συνδικαλιστικών σχηματισμών.

Διατηρώντας την οργανωτική ιδεολογική και προγραμματική υπόσταση, το κάθε κόμμα, η κάθε οργάνωση, κίνηση ή συνδικάτο, οφείλουν να ανταποκριθούν στις συγκεκριμένες ανάγκες της ταξικής πάλης, η οποία απαιτεί την ενότητα των γραμμών της εργατικής τάξης και ολόκληρου του εκμεταλλευόμενου λαού.

Αυτό είναι που ενδιαφέρει πάνω από όλα τις εργατικές και γενικότερα τις εκμεταλλευόμενες φτωχές λαϊκές μάζες και δεν πέφτουν καθόλου έξω. Πέρα από τις διαφορές των κομμάτων και των παρατάξεων, θέλουν την δική τους ταξική ενότητα στη δράση, την συνεργασία όλων των δυνάμεων του εργατικού στρατοπέδου. Με βάση συγκεκριμένα προβλήματα και ανάγκες. Αυτή είναι η βαθιά και αλάθευτη ενωτική επιθυμία τους, η συνεργασία στην πράξη. Ακριβώς γιατί ξέρουν καλά πως μονάχα με ενωμένες τις δυνάμεις τους, έχουν ελπίδα να τσακίσουν τις ενωμένες και οργανωμένες δυνάμεις της καπιταλιστικής εξουσίας.

Άλλωστε, μόνο μέσα από αυτή την συνεργασία

στη δράση, μπορεί να φανεί αν υπάρχει η όποιαδήποτε δυνατότητα να ενωθούν και οργανωτικά κάποιες από τις πολιτικές τάξεις του κινήματος. Όπως και νάναι, καινούργιο σπίτι ποτέ δεν θα γίνει με παλιά υλικά!

Κατά συνέπεια οι μαρξιστές επαναστάτες και οι πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης, παλεύοντας για το νέο κόμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, σταθερά πρέπει να προτείνουμε και να διεκδικούμε όχι την ενότητα, αλλά την συνεργασία όλων των δυνάμεων της αριστεράς και του εργατικού κινήματος, το **ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ**, με βάση τα προβλήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους.

Δ.Γ

Εργατική Εξουσία και «Λαϊκή Εξουσία» είναι δυο διαφορετικά πράγματα

Σε επόμενα φύλλα της, η «Εργατική Δημοκρατία», θα εκθέσει τις απόψεις της σχετικά με τις προγραμματικές θέσεις του ΚΚΕ, συνολικά και ιδιαίτερα, σε ότι αφορά το «Αντιιμπεριαλιστικό Αντιμονοπωλιακό Δημοκρατικό Μέτωπο» («ΑΑΔΜ») και την «Λαϊκή Εξουσία» - «Λαϊκή Οικονομία».

Με τούτο το σημειώμά μας θα περιοριστούμε μόνο σε μια πρώτη επισήμανση γύρω από ένα ακατανόητο ανακάτωμα, που βλέπουμε να κάνει η ηγεσία του ΚΚΕ, όλο και πιο τακτικά, της «Λαϊκής» με την Εργατική εξουσία, καλλιεργώντας την εντύπωση ότι οι δύο αυτές έννοιες είναι ένα και το αυτό πράγμα!

Συχνά διαβάζουμε, σε ανακοινώσεις τους ή ακούμε στη Βουλή και σε συγκεντρώσεις, τα ηγετικά στελέχη του κόμματος, να χρησιμοποιούν τις δύο λέξεις μαζί («λαϊκή εργατική εξουσία» ή αντίστροφα «εργατική - λαϊκή εξουσία»).

Ένα από τα πολλά παραδείγματα είναι ο πρωτοσέλιδος τίτλος και το μήνυμα του ΚΚΕ, που δημοσίευσε ο «Ριζοσπάστης» την πρωτοχρονιά. Εκεί βρίσκουμε το περίεργο αυτό ανακάτωμα σε διάφορες παραλλαγές. Όπως: «εργατικής λαϊκής απεπίθεσης», «εργατική λαϊκή εξουσία», «εργατικά λαϊκά στρώματα», «εργατική λαϊκή πάλη», «εργατική λαϊκή οικογένεια».

Νομίζουμε πως είναι φανερό ότι η εργατική τάξη (και επομένως η εργατική οικογένεια και η εργατική εξουσία) δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να λογίζεται και να ονομάζεται συγχρόνως και λαϊκή. Τα διάφορα μικροαστικά, φτωχά λαϊκά και αγροτικά στρώματα (μικροϊδιοκτήτες, μικρόεμποροι, μικροεπαγγελματίες κλπ) που αποτελούν τον λαό δεν ανήκουν ασφαλώς στην εργατική τάξη και δεν ταυτίζονται καθόλου μαζί της. Και όταν αναφερόμαστε στην εργατική και την λαϊκή εξουσία, πρέπει να κάνουμε πάντα καθαρό ότι **μιλάμε για δύο διαφορετικά πράγματα, που συχνά συγκρούονται κίολας μεταξύ τους!** Η ιστορία και ο μαρξισμός έχουν από καιρό αποδείξει ότι ο λαός (οι λαϊκές μάζες) ακολουθεί είτε την αστική τάξη και είτε την εργατική τάξη. Και σε περιόδους κρίσεις μπορεί να πάει και με την απεπανάσταση.

Πιστεύουμε ότι οι ηγέτες του ΚΚΕ, δεν αγνοούν αυτές τις στοιχειώδεις κοινωνικές πραγματικότητες και αλήθειες. Ξέρουν ασφαλώς πολύ καλά ότι οι λέξεις αυτές (εργατική και λαϊκή) αντιπροσωπεύουν διαφορετικές κοινωνικές τάξεις, διαφορετικά συμφέροντα και διαφορετικά πολιτικά προγράμματα και επιδιώξεις. Γι' αυτό και δυσκολευόμαστε να εξηγήσουμε το περίεργο ανακάτωμα που κάνουν και την σύγχυση που καλλιεργούν στους αγωνιστές του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος.

Τελειώνοντας θεωρούμε σκόπιμο να τονίσουμε ότι η αναγκαία συμμαχία της εργατικής τάξης με τα φτωχά εκμεταλλευόμενα λαϊκά στρώματα προϋποθέτει το ανεξάρτητο εργατικό ενιαίο μέτωπο, την ανεξάρτητη πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης και οπωσδήποτε την καταπολέμηση κάθε είδους ανακατέματος αυτών των εννοιών.

Είναι ωστόσο απαραίτητο να επανέλθουμε και να πούμε περισσότερα για όλα αυτά τα πολύ σημαντικά ζητήματα.

Κρίση, Ευρώ και Δραχμή

Συντεταγμένη καταστροφολογία...

«Επιστροφή στη δραχμή θα ισοδυναμεί, στην πρώτη κρίσιμη φάση, με επάνοδο στη δεκαετία του '50» και στην περίπτωση αυτή «θα βιώσουμε ένα εφιαλτικό σενάριο» δήλωσε ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, Προβόπουλος Γιώργος, σε συνέντευξή του για τον τηλεοπτικό σταθμό ΣΚΑΪ (Καθημερινή 31/12/2011).

Στο ίδιο πνεύμα, ο πρόεδρος της Ελληνικής Ένωσης Τραπεζών, Ράπανος Βασίλης, μιλώντας προς το Χρηματιστήριο Αθηνών και «εκφράζοντας την αγωνία του επιχειρηματικού κόσμου» «προειδοποίησε» ότι «εάν η Ελλάδα τεθεί εκτός ευρώ, θα γυρίσει πίσω μία 25ετία». Ενώ ο γενικός διευθυντής του IOBE, Στουρνάρας Γιάννης, σε συνέντευξή του σε ραδιοφωνικό σταθμό είπε ότι «το ενδεχόμενο επιστροφής της χώρας στη δραχμή θα μας έφερνε 50 χρόνια πίσω» και ότι «η Ελλάδα θα σταματήσει να λειτουργεί». Στο ίδιο πλαίσιο, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, Καψής Παντελής, χαρακτήρισε «οπισθοδρόμηση την φυγή της Ελλάδος από το ευρωπαϊκό νόμισμα». (www.imerisia.gr, 3/01/2012).

Τι έγινε και ξαφνικά, όλα αυτά τα κυβερνητικά και τραπεζικά στελέχη (μαζί με πολλά άλλα ακόμα), τα συνήθως «καθουσαστικά» για την πορεία της κρίσης του καθεστώτος, ξέσπασαν συντονισμένα σε ένα τέτοιο μπαράζ «καταστροφολογίας» και πλειοδοσίας στις δεκαετίες οπισθοδρόμησης;

Πιστεύουμε ότι είναι φανερό. Όλοι αυτοί, που οι ίδιοι είναι και βασικοί συντελεστές της καταστροφικής πορείας που βιώνουν οι εκμεταλλευόμενοι και ολόκληρη η χώρα, θυμήθηκαν, συντονισμένα και συντεταγμένα, το

«ενδεχόμενο οπισθοδρόμησης επιστροφής στη δραχμή» μόνο και μόνο για να προετοιμάσουν, μέσω της τρομοκράτησης και της καταστροφολογίας, σαν «δικαιολογημένα», «αναγκαία» και «απαραίτητα» τα νέα πιο απάνθρωπα και πιο εξαθλιωτικά μέτρα που ετοιμάζονται να παρθούν από κυβέρνηση και τρόικα. Νέα πιο σκληρά αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα για παραπέρα μείωση των μισθών, των συντάξεων, των ασφαλιστικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και μεγαλύτερης φοροληψίας των λαϊκών εισοδημάτων. Αυτά που, λίγες ώρες και μέρες πριν, οι υπουργοί, δήλωναν ότι δεν θα έπαιρναν!

και... παράπλευρες ομολογίες

Όμως, παρ' ότι η συντονισμένη αυτή καταστροφολογία καθεστωτικών στελεχών καθοδηγείται από την πολιτική ανάγκη τρομοκράτησης της «κοινής γνώμης», στην πραγματικότητα, εμπεριέχει, θελημένα ή όχι, και μια παράπλευρη ομολογία. Φέρνει στην επιφάνεια το ενδεχόμενο επιστροφής στη δραχμή. Ενδεχόμενο που, μέχρι τώρα και με κάθε τρόπο, -υποστηρίζοντας την «ορθότητα» και την «αποδοτικότητα» της καταστροφικής αντεργατικής πολιτικής τους- τα επιτελεία του αστικού καθεστώτος αρνιόνταν και απέκλειαν.

Τώρα πια, υποχρεωμένοι από το βάθεμα της κρίσης του καπιταλισμού και το μέγαλωμα των αδιεξόδων του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού της «Ευρωπαϊκής Ένωσης», μιλάνε ανοιχτά για το «ενδεχόμενο» αυτό, που μάλιστα «κρίνεται ως το Μάρτιο», έστω και αν το κάνουν για συγκεκριμένο τρομοκρατικό πολιτικό σκοπό.

Ενδεχόμενο που από καιρό

τώρα συζητιέται από τους αστούς οικονομολόγους διεθνών οργανισμών και απασχολεί έντονα τα επιτελεία της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» είτε σαν «αναγκαίο μέτρο» που πρέπει να αποφασιστεί είτε σαν «απειλή» με βαριές συνέπειες που πρέπει να αποφευχθεί.

Το «εφιαλτικό σενάριο» συμβαίνει από τώρα

Στην προσπάθειά τους να σπείρουν όσο περισσότερο φόβο μπορούν, ο Γ. Προβόπουλος και τα υπόλοιπα τραπεζικά και κυβερνητικά επιτελικά στελέχη του καθεστώτος, περιγράφουν με τα πιο μελανά χρώματα τις συνέπειες που θα έχει η επιστροφή στη δραχμή.

Ξεχνούν όμως να πουν, τα καλά αυτά στελέχη, ότι οι εφιαλτικές συνέπειες που περιγράφουν ως μέλλον της επιστροφής στη δραχμή, για τις εκμεταλλεόμενες μάζες είναι ήδη παρούσες και με το ευρώ!

Με μια ύφεση 5,5%, που συμπληρώνει ήδη 4 χρόνια και συνεχίζει ακάθεκτα. Με τον παραγωγικό μηχανισμό της οικονομίας (στα χέρια των κεφαλαιοκρατών) να «πλεονάζει», να αδρανοποιείται, να εξαρθρώνεται και να καταστρέφεται, στο κυνήγι συγκράτησης του πτωτικού ποσοστού κέρδους. Με το εμπόριο να πνίγεται στα υπερπαραθθέντα εμπόρευμα που οι μάζες των εκμεταλλεόμενων, αδυνατούν, λόγω φτώχειας, να καταναλώσουν. Με την ανεργία να ξεπερνάει τα 1.000.000 άτομα. Με συνεχείς μειώσεις και απαξιώσεις των εργατικών ημερομισθίων, μισθών και συντάξεων. Με διάλυση των

ασφαλιστικών και κοινωνικών εργατικών δικαιωμάτων. Με επιβολή εργασιακού μεσαίωνα. Με ατέλειωτη φοροληψία σε βάρος των λαϊκών εισοδημάτων. Με καταβαράθρωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και όλων των εκμεταλλεομένων. Με άπλωμα της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Με όλα δηλαδή τα συμπτώματα μιας όλο και βαθύτερης καπιταλιστικής κρίσης και αποσύνθεσης, συνεχώς επιδεινούμενης που σαρώνουν την χώρα και εξαθλιώνουν τους εργαζόμενους.

Στο φως αυτής της άθλιας καπιταλιστικής πραγματικότητας, οι αναφορές του διοικητή της Τράπεζας Ελλάδας (στο «ΒΗΜΑ» 1/1/2012) για «τα μεγάλα οφέλη που απεκόμισε η χώρα από τη συμμετοχή στη ζώνη του ευρώ» ακούγονται μόνο σαν κοροϊδία.

Η κρίση εκφράζει την αποσύνθεση και το αδιέξοδο του καπιταλισμού

Αλλά ας υποθέσουμε, ότι τα αστικά επιτελεία, θα καταφέρουν, με κάποιο μαγικό τρόπο, να αποτρέψουν την ήδη δρομολογημένη, έξοδο της χώρας από το ευρώ και την επιστροφή της στη δραχμή. Και επί πλέον, πάλι με κάποιο άλλο ισχυρότερο μαγικό, θα σταματήσουν την πορεία προς την διάλυση ολόκληρης της αποκαλούμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης» και του ευρώ. Αλλά, και τότε, το μέλλον της χώρας και των εκμεταλλεομένων θα είναι αυτό που ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας και οι άλλοι περιγράφουν ως συνέπειες επιστροφής στη δραχμή.

Η βαθιά κρίση και η αποσύνθεση που χαρακτηρίζει τον ευρώ-

στη σελ. 10....

...από τη σελ. 9

παϊκό αλλά και τον παγκόσμιο καπιταλισμό, βρίσκεται στην βάση και τα θεμέλια της κρίσης που μαστιάζει το σύνολο των χωρών της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» και το νόμισμά της. Όποια μαγικά ξόρκια κι αν χρησιμοποιήσουν, όχι μόνο τα επιτελεία του ελληνικού καπιταλισμού αλλά και του κόσμου ολόκληρου, με το ευρώ ή χωρίς αυτό, η δομική κρίση που απορρέει από τα ίδια τα θεμέλια της λειτουργίας του ξεπερασμένου ιστορικά καπιταλιστικού συστήματος, θα οδηγήσει την κάθε χώρα χωριστά και ολόκληρο τον κόσμο μαζί από καταστροφή σε καταστροφή, εξασφαλίζοντας ατέλειωτη φτώχεια ανεργία και εξαθλίωση για τις εκμεταλλεόμενες μάζες.

Η εξαναγκαστική εγκατάλειψη του ευρώ από τον ελληνικό καπιταλισμό και η επιστροφή του σε εθνικό νόμισμα, οπωσδήποτε θα επιταχύνει και θα βαθύνει την κρίση του. Και θα τον οδηγήσει πιο γρήγορα σε δρόμους που, όμως, έτσι κι αλλιώς, με διαφορετικούς ίσως ρυθμούς, θα οδηγηθεί και με το ευρώ.

Η πηγή της κρίσης δεν είναι τα νομίσματα. Η νομισματική κρίση δεν είναι παρά ένα σύμπτωμα. Οι αιτίες της πηγάζουν από την δομή του καπιταλιστικού συστήματος και την αποσυνθετική λειτουργία του. Από την ιμπεριαλιστική του παρακμή. Από την βαθιά ανισομέτρη και τις άγριες αντιθέσεις που χαρακτηρίζουν τα μέρη του και το σύνολό του. Από την αζεπέραστη αντίθεση των αστικών παραγωγικών σχέσεων -της ατομικής ιδιοκτησίας και των εθνικών συνόρων- με το μέγεθος των υπερανπτυγμένων παραγωγικών δυνάμεων.

Η ιστορική παρακμή και η ανικανότητά του να κρατήσει σε λει-

Κρίση, Ευρώ και Δραχμή

τουργία και να αναπτύξει παραπέρα τα μέσα παραγωγής, όπως το απαιτούν οι ανάγκες της κοινωνίας, καλλιεργεί όλο και περισσότερη φτώχεια και εξαθλίωση, οδηγεί σε αλληπάλληλες κρίσεις και καταστροφές. Ακόμα κι όταν πάνω στις καταστροφές των υφέσεων φυτρώνουν κάποιες οικονομικές ανακάμψεις, αυτές είναι εντελώς αναιμικές και σύντομες, που, χωρίς να αναπληρώνουν τις απώλειες, προετοιμάζουν τους όρους για νέες βαθύτερες υφέσεις.

Τέτοια είναι η κρίση που μαστιάζει το σύνολο των χωρών της «Ευρωπαϊκή Ένωση» και το νόμισμά της. Και όποια νομισματικά ή άλλα κόλπα κι αν χρησιμοποιηθούν δεν μπορούν να την σταματήσουν.

Όμως υπάρχει λύση. Η εργατική - σοσιαλιστική

Οι καταστροφικές περιγραφές

των τραπεζιτών και των άλλων καθεστωτικών επιτελαρχών θα ωχριούν μπροστά σ' αυτά που πραγματικά θα υποστεί η οικονομία, οι εργαζόμενοι και ολόκληρη η κοινωνία όσο παραμένουν μέσα στις σάπιες καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και υπό το καθεστώς της αστικής εξουσίας. Είτε με το ένα είτε με το άλλο νόμισμα, είτε με την δραχμή είτε με το ευρώ.

Η σημερινή πραγματικότητα της επιδεινούμενης καπιταλιστικής κρίσης σε εθνικό και διεθνές επίπεδο και με τις συγκεκριμένες διεθνείς οικονομικές και πολιτικές αλληλεξαρτήσεις, ρήξεις και αντιθέσεις, απαιτεί την συγκρότηση μιας κυβέρνησης των εργατών και των φτωχών αγροτών, που, βασισμένη στις οργανώσεις της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων, θα προχωρήσει:

- Στην άμεση έξοδο της χώρας από τον ληστροικό ιμπεριαλιστικό μηχανισμό της αποκαλούμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης» και το ευρώ, την σταθερή πάλη για την πλήρη διάλυσή της και την ανάπτυξη διεθνιστικού οργανωμένου αγώνα για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.
- Στην άμεση μονομερή διαγραφή όλου του δημόσιου χρέους προς τους κεφαλαιοκράτες τις τράπεζες τους οργανισμούς και τα ιδρύματα τους.
- Στην εθνικοποίηση όλου του χρηματοοικονομικού τραπε-

ζικού συστήματος χωρίς καμιά αποζημίωση και την ύπαρξη μιας μόνο Κεντρικής κρατικής Τράπεζας.

- Στην εθνικοποίηση χωρίς καμιά αποζημίωση όλων των βασικών μονάδων παραγωγής και υπηρεσιών, όπως και κάθε επιχείρησης που σταματά την λειτουργία της. Την επιβολή του εργατικού ελέγχου.
- Στον κεντρικό σχεδιασμό της παραγωγής και του συνόλου της οικονομικής λειτουργίας με βάση τις ανάγκες των εργαζομένων και της κοινωνίας.
- Στην διάλυση του κρατικού μηχανισμού της άρχουσας τάξης και την οικοδόμηση της κρατικής εργατικής εξουσίας που θα βασίζεται στην συμμετοχή και την διοίκηση των ίδιων των εργαζομένων μέσω των εργατοδημοκρατικών Συμβουλίων (Σοβιέτ).

Με τέτοια μέτρα που θα αλλάξουν συθέμελα την κοινωνία και θα απαλλάξουν από την καταλήστευση και κατασπατάληση των πόρων της από τους εκμεταλλετές και την καταστροφική κρίση του καπιταλιστικού συστήματός της, μπορεί να αποτραπεί η πορεία προς την εξαθλίωση των εργαζομένων και να ανοίξει πραγματικά ο δρόμος προς μια ανθρώπινη κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, ανεργία φτώχεια και στερήσεις, προς μια σοσιαλιστική κοινωνία.

Άλλη μια Σύνοδος της Λυκοσυμμαχίας (ΕΕ) και τι αποκαλύπτει

Η σύνοδος κορυφής της αποκαλούμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης», που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλες 9-10 Δεκέμβρη 2011, είχε συγκεντρώσει τις ελπίδες του αστικού κόσμου, παγκόσμια, για αποφάσεις και μέτρα που θα την έβγαζαν από την βαθιά κρίση που μαστίζει τις οικονομίες των 27 χωρών της, θα αντιμετώπιζε τις τεράστιες αντιθέσεις που την μαστίζουν και θα έβαζε φρένο στην διαλυτική πορεία της ίδιας και του ευρώ. Ελπίδες και προσδοκίες, βέβαια, που εκφράζονται και αναμένονται από κάθε τέτοια σύνοδο των τελευταίων 2 τουλάχιστον χρόνων, για να διαψευστούν, στη συνέχεια, όλες.

Έτσι έγινε και σ' αυτή την τελευταία. Για μια ακόμα φορά «ώδινεν όρος και έτεκεν μυν» (εγκυμονούσε βουνό και γέννησε ποντίκι).

Οι αποφάσεις κι αυτής της συνόδου χαρακτηρίστηκαν από την μεγάλη σύγχυση για το τι πρέπει να κάνουν, την ατομία, την αλληλοφαγωμάρα και την ανταγωνιστική «εθνική» περιχαράκωση των 27 ηγετών εκπροσώπων της κεφαλαιοκρατίας των χωρών - μελών της.

Αντί για την γέννηση της «Νέας Ευρώπης» που διατυμπάνιζαν οι διακηρύξεις και οι φρούδες προσμονές των διεθνών αστικών ΜΜΕ, η σύνοδος περιορίστηκε στην επιβολή των απαιτήσεων του γερμανικού κεφαλαίου.

Μεγαλύτερη «δημοσιονομική πειθαρχία», μεγαλύτερο και πιο ασφυκτικό έλεγχο και επιτήρηση των χωρών από τα ελεγχόμενα διευθυντήρια της ΕΕ, αυστηρότερα όρια ελλειμμάτων, με βαριές ποινές σε όσες χώρες δεν το καταφέρνουν. Με μέτρα, δηλαδή, που εναρμονίζουν και προσαρτούν τις οικονομίες των 26 στα σχέδια και τις επιδιώξεις των με-

ρίδων της γερμανικής κεφαλαιοκρατίας που αντιπροσωπεύει η Μέρκελ. Μέτρα που ενισχύουν την μεγαλύτερη και ταχύτερη βύθιση στην ύφεση των χωρών αυτών. Και, κυρίως, αποσκοπούν στην **διαρκή και χωρίς πάτο μείωση των μισθών/ημερομισθίων και των κοινωνικών δικαιωμάτων της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων, στην συγκράτηση της πτωτικής τάσης του ποσοστού των καπιταλιστικών κερδών μέσα από την συνεχή μείωση του εργατικού κόστους, την πιο εντατική αύξηση της εργατικής εκμετάλλευσης, την κατάργηση των κοινωνικών υπηρεσιών, την αφαίμαξη του σωρευμένου κοινωνικού πλούτου.**

Ο σκοπός αυτός είναι ο μοναδικός σταθερός κοινός σκοπός των 27 της κεφαλαιοκρατικής λυκοσυμμαχίας της παραπλανητικά αποκαλούμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης». Κοινός σκοπός που σαν κόκκινη γραμμή διαπερνάει και χαρακτηρίζει όλες τις αποφάσεις τους, παλιές και νέες, μικρές και μεγάλες.

Η «αποδοτικότητα» των αποφάσεων της συνόδου εκδηλώθηκε πριν καλά - καλά τελειώσει. Η Βρετανία διαχώρισε την θέση της από την υλοποίηση των αποφάσεων αυτών, δρομο-

λογώντας ουσιαστικά την απαρχή της διάσπασης και διάλυσης της «Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Αλλά και οι αγορές (οι κεφαλαιοκράτες δηλαδή) αντέδρασαν άμεσα κρίνοντας τις αποφάσεις αυτές εντελώς ανεπαρκείς για την επίτευξη των σκοπών τους και την αντιμετώπιση των διογκούμενων προβλημάτων της κρίσης του συστήματός τους. Χαρακτηριστικά, ο γνωστός οίκος αξιολόγησης Fitch Ratings κατηγορήσε την σύνοδο του Δεκέμβρη ότι «**δεν οδήγησε σε μια συνολική λύση**» και με απογοήτευση συμπέρανε ότι μια τέτοια «**συνολική λύση στην κρίση της ευρωζώνης είναι, τεχνικά και πολιτικά, άπιαστη**». Γι' αυτό και, όπως ανακοίνωσε άμεσα, εξετάζει την υποβάθμιση της Ισπανίας, της Ιταλίας, του Βελγίου, της Σλοβενίας, της Κύπρου και της Ιρλανδίας και κατέβασε σε «αρνητική» (από «σταθερή» που ήταν) την αξιολόγηση για την μακροπρόθεσμη πιστοληπτική ικανότητα της Γαλλίας! («*Ελευθεροτυπία*» 16/12/11)

* * *

Αλλά αυτή καθ' εαυτή η ποιότητα και η αποδοτικότητα των αποφάσεων της συνόδου κορυφής της 9-10 Δεκέμβρη, δεν έχει τόση σημασία. Κι αυτές, όπως και των προηγούμενων συνόδων (ιδιαίτερα του Ιουλίου και του Οκτωβρίου 2011), είναι καταδικασμένες να μείνουν ανυλοποιήτες και να αντικατασταθούν με άλλες, δυσμενέστερες και για πιο άσχημες οικονομικές συνθήκες, της επόμενης συνόδου. (Το μόνο σταθερό και κοινό σημείο τους μένει και θα παραμένει ο σκληρός αντεργατικός τους σκοπός και προανατολισμός.)

Αυτό που έχει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον είναι όσα εκφράζουν και εκδηλώνουν οι αποφάσεις αυτές και η κλιμάκωση κρίσης που εμ-

Οι προγνώσεις του επαναστατικού μαρξισμού

«...Στις μέρες μας οι αστοί οικονομολόγοι, οι ειρηνιστές, οι πιο ατσίδες επιχειρηματίες, οι ονειροπόλοι κι άλλοι αστοί πολυλογάδες, δεν απορρίπτουν πια τις συζητήσεις που έχουν θέμα τις Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης. Αυτό το καθήκον, όμως, ξεπερνάει τα όρια των ευρωπαϊών αστών που είναι ολότελα διαβρωμένοι από αντιφάσεις. Μόνο κάτω από την νικηφόρα ευρωπαϊκή εργατική τάξη είναι δυνατόν να ενωθεί η Ευρώπη. Ανεξάρτητα από το που θα ξεσπάσει πρώτα η επανάσταση και ανεξάρτητα από τον ρυθμό που θα ακολουθήσει η ανάπτυξή της, η οικονομική ενοποίηση της Ευρώπης είναι ο πρώτος όρος που είναι απαραίτητος για την σοσιαλιστική της οικοδόμηση. Το 1923 κιόλας, η Κομμουνιστική Διεθνής διακήρυσε ότι αυτοί που διαμέλισαν την Ευρώπη πρέπει να διωχτούν και οι Ευρωπαίοι εργάτες πρέπει να πάρουν την εξουσία για να την ενοποιήσουν και να δημιουργήσουν τις Σοσιαλιστικές Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης.»

«... Το σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης δεν είναι καμιά πονηρή εφεύρεση της διπλωματίας. Ξεπηδάει από τις συμπαγείς σαν βράχο οικονομικές ανάγκες της Ευρώπης, που γίνονται όλο και πιο κοφτερές και οδυνηρές όσο μεγαλώνει η πίεση των Ε.Π.Α. Είναι ειδικά τώρα που πρέπει να αντιπαρατάξουν τα Κομμουνιστικά Κόμματα το σύνθημα των Σοβιετικών Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης στις φιλειρηνικές σκευωρίες των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών.»

(Λ. Τρότσκι - «Ευρώπη και Αμερική» (1924-1926), σελ. 92 και 179, Τεταρτοδιεθνιστικές Εκδόσεις 1981)

στη σελίδα 12...

... από τη σελίδα 11

περιέχουν σχετικά με τις προηγούμενες που αντικατέστησαν ή συμπλήρωσαν ή και με την πορεία ολόκληρης της «Ευρωπαϊκής Ένωσης».

1. Αντανακλούν την σταθερή πορεία εμβάθυνσης της καπιταλιστικής κρίσης, την παντελή αδυναμία των καπιταλιστικών κορυφαίων επιτελείων να την αντιμετωπίσουν, την άρρυθμη αλλά σίγουρα κατηφορική, ανισομερή και ανισόχρονη αλλά κοινή, κατεύθυνση της «Ε.Ε.» και του νομίσματός της προς την διάσπαση και την διάλυση.

2. Αποκαλύπτουν πλήρως ότι η αποκαλούμενη «Ευρωπαϊκή Ένωση» παραπλανητικά αποκαλείται έτσι και δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με οποιαδήποτε μορφής Ένωσης της Ευρώπης. Είναι αποκλειστικά ένας διαμορφωμένος ιμπεριαλιστικός αντεργατικός μηχανισμός του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, μια λυκοσυμμαχία των κεφαλαιοκρατικών καθεστώτων των ευρωπαϊκών χωρών για την τιθάσευση της εργατικής τάξης και των οργανωμένων αγώνων της, την καλύτερη οργάνωση της πιο σκληρής εκμετάλλευσής της, την απορρόφηση των έντονων ανταγωνιστικών καπιταλιστικών τριγμών της ανισομέρειας μεταξύ των «εθνικών» ευρωπαϊκών καπιταλισμών, την υπερπήδηση των εμποδίων και των φραγμών που βάζουν τα «εθνικά» σύνορα στην διεθνοποιημένη οικονομία και την αγορά της, πάντα υπέρ των συμφερόντων των ισχυρότερων. Γενικά είναι μηχανισμός και μόνο για την προστασία των σάπιων καπιταλιστικών καθεστώτων και την διαίωνιση της αντιδραστικής εξουσίας της αστικής τάξης πάνω στις ευρωπαϊκές κοινωνίες και παγκόσμια. **Μηχανισμός που, όπως και το αστικό κράτος, δεν επιδέχεται κανενός είδους «μεταρρύθμιση» ή «διόρθωση» παρά μόνο την πλήρη ανατροπή του από τον οργανωμένο αγώνα της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευομένων.**

3. Αποδείχνουν πόσο άτοπες, εξωπραγματικές και καταστροφικές είναι οι ρεφορμιστικές θέσεις (του ΣΥΝ και όσων άλλων έμμεσα ή άμεσα) προπαγανδίζουν, μέσα στην εργατική τάξη και τους άλλους εκμεταλλευόμενους, ότι ο ιμπεριαλιστικός αυτός μηχανισμός είναι δήθεν μια μορφή της «Ενωμένης Ευρώπης». Η οποία, όμως, δήθεν «τορπιλίζεται» από τις «κακές» «νεοφιλελεύθερες» διαχειριστικές πολιτικές των κυβερνήσεων και του διευθυντηρίου του.

4. Δεν είναι, όμως, λιγότερο ξένη προς τον επαναστατικό μαρξισμό και τις θέσεις της Κομμουνιστικής Διεθνούς (1923), η γνωστή θέση της ηγεσίας του ΚΚΕ η οποία προτείνει την έξοδο από την «Ευρωπαϊκή Ένωση» ενώ δεν λέει λέξη για την ανάγκη της πάλης για τις Ενωμένες Σοβιετικές Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης και καλλιεργεί εθνικορεφορμιστικές ψευδαισθήσεις με όσα λέει για «λαϊκές εξουσίες» και «λαϊκές οικονομίες»

5. Επιβεβαιώνουν στο ακέραιο τις θέσεις του

επαναστατικού μαρξισμού ότι η επιβαλλόμενη από την ίδια την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της αμετάκλητα διεθνοποιημένης οικονομίας, η αναγκαία οικονομική πολιτική και κοινωνική ενοποίηση της Ευρώπης, δεν μπορεί να γίνει ποτέ πάνω στις βάσεις και τις δομές του καπιταλισμού, πάνω στις ξεπερασμένες από την ιστορία και την οικονομία εκμεταλλευτικές καπιταλιστικές παραγωγικές σχέσεις της

ατομικής ιδιοκτησίας και των εθνικών συνόρων. Αλλά μόνο πάνω στις σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής της κοινωνικοποιημένης ιδιοκτησίας, με την μορφή των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης, κάτω από την απελευθερωτική εξουσία της οργανωμένης σε συμβουλευτικό κράτος, εργατικής τάξης.

18/12/11
Σταθάτος Χάρης

«ΕΕ»: Αμετάκλητη η πορεία προς την διάσπαση και την διάλυση

Μέχρι και τις αποφάσεις της 21ης Ιουλίου 2011, οι σύνοδοι κορυφής των 27 της «ΕΕ», επικεντρώνονταν κυρίως στην «αντιμέτωπιση» και την «ρύθμιση» προβλημάτων που εμφανίζονταν, με προμετωπίδα την «κρίση χρέους», σε επιμέρους ξεχωριστές χώρες (Ελλάδα, Ιρλανδία, Πορτογαλία κλπ). Το ενδιαφέρον τους συγκεντρώνονταν σε μέτρα ελαχιστοποίησης των αρνητικών συνεπειών των προβλημάτων αυτών των χωρών πάνω στο χρηματοπιστωτικό σύστημα και τις οικονομίες των άλλων χωρών και κυρίως της Γερμανίας και της Γαλλίας. Εφυσχασμένοι και μακάριοι για την «δύναμη» του ιμπεριαλιστικού τους μηχανισμού, ασχολούνταν με την καταλήστευση των πιο αδύναμων οικονομιών της ευρωζώνης (των λεγόμενων PIGS), μέσω ληστρικών, εξοντωτικών περιορισμών σε βάρος του βιοτικού επιπέδου των λαών τους, πιστεύοντας ότι διαθέτουν ή ορθώνουν τους κατάλληλους φραγμούς που θα εμπόδιζαν την επέκταση της κρίσης στις άλλες οικονομίες της ευρωζώνης.

Από την σύνοδο της 26ης συνόδου κορυφής, όμως, το σκηνικό άλλαξε ριζικά. Τώρα διαπίστωναν ότι η κρίση των PIGS ήταν φαινόμενο όλων των οικονομιών της «ΕΕ». Τώρα, εξαιτίας της εξέλιξης και του βαθύματος της κρίσης, υποχρεώνονταν να αποκαλύψουν αυτό που πριν προσπαθούσαν να κρύψουν. Τώρα δεν μπορούσαν να περιοριστούν στο ότι ασχολούνται μόνο με την σωτηρία κάποιων μόνο χωρών με «κακή διαχείριση». Υποχρεώνονται να ασχοληθούν

με την ίδια την ύπαρξη της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» που στροβιλιζόταν στο κέντρο της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης. Κρίσης που είχε να κάνει φυσικά με τον ίδιο τον σχεδιασμό δημιουργίας της «Ε.Ε.» και του ευρώ. Με τα θεμέλια και τις δομές του κοινωνικοοικονομικού συστήματος του καπιταλισμού, στις βάσεις του οποίου σχεδιάστηκε και λειτουργεί η «Ε.Ε.». Είχε να κάνει με την φύση, την κρίση και την λειτουργία του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος στην ιμπεριαλιστική του φάση, του μονοπωλιακού καπιταλισμού.

Τώρα, όλες μαζί οι ηγεσίες των κεφαλαιοκρατικών καθεστώτων των 27 χωρών μελών της «Ε.Ε.», βαθιά διχασμένες και αλληλοσυγκρουόμενες για τα ξεχωριστά «εθνικά» κεφαλαιοκρατικά συμφέροντα που η κάθε μία προσπαθεί να προστατεύσει, προχωρούν ακάθεκτα προς το φως του φάρου της ελεγχόμενης και επιτηρούμενης «δημοσιονομικής πειθαρχίας», έως ότου συντριφούν πάνω στα βράχια του.

Ανεξάρτητα με τις μορφές που θα πάρει η συντριβή αυτή (διάσπαση σε «ΕΕ» πολλών «ταχυτήτων», πλήρη διάλυση, εξαφάνιση του ευρώ κλπ) και με το αν χρονικά αρχίσει μέσα στο ερχόμενο έτος του 2012 ή θα απλωθεί στο 2013 ή και περισσότερο (αυτό θα εξαρτηθεί από την ένταση των εξάρσεων της καπιταλιστικής κρίσης), το βέβαιο είναι ότι η πορεία αυτή έχει αμετάκλητα δρομολογηθεί.

18/12/2011
Σ.Χ.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΚΕ

Στη θύελλα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, η ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία της λεγόμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης» αποκάλυψε και αποκαλύπτει καθημερινά το πραγματικό αντιδραστικό της πρόσωπο, στα μάτια των εργατών και των λαών που είχαν αυταπάτες γι' αυτήν, και πληρώνουν τώρα την αθεράπευτη κρίση του παρακμασμένου καπιταλιστικού συστήματος με την ολοένα και αγριότερη καταλήστευση.

Τα όνειρα μιας ενωμένης δημοκρατικής, αναπτυσσόμενης και ευημερούσας Ευρώπης, έχουν πια τελείως διαψευστεί. Όλοι εκείνοι που πίστευαν ότι ήταν δυνατό να ξεπεραστούν οι οργανικές καπιταλιστικές αντιφάσεις και οι ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και ελπίζανε να ενωθούν τα ευρωπαϊκά καπιταλιστικά κράτη σε μια ειρηνική δημοκρατική ομοσπονδία, έχουν τώρα κυριευτεί από αγωνία και απελπισία μπροστά στο φανερό κίνδυνο κατάρρευσης και διάλυσης ακόμα κι αυτής, χωρίς θεμέλια, νομοματικής ένωσης του ευρώ.

Δικαιώνονται έτσι οι μαρξιστές επαναστάτες που πάντα υποστήριζαν ότι είναι αδύνατο να ενωθεί η Ευρώπη κάτω από τον καπιταλισμό. Και εξηγούσαν σταθερά ότι η ένωση της Ευ-

ρώπης θα είναι έργο της σοσιαλιστικής επανάστασης των ευρωπαϊκών εργατών. Που θα ανατρέψει την καπιταλιστική εξουσία σε κάθε χώρα, θα βάλει τέλος στο ιμπεριαλιστικό αλληλοφάγωμα και θα εγκαθιδρύσει τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Στις συνθήκες της βάρβαρης καπιταλιστικής επίθεσης που ξετυλίγεται σε όλες τις χώρες, δεν υπάρχουν πια περιθώρια για αυταπάτες (όπως αυτές της ηγεσίας του ΣΥΝ), διλήμματα και δισταγμούς. Ο σαπισμένος καπιταλισμός, χωρίς αμφιβολία, δεν εκδημοκρατίζεται, δεν επιδιορθώνεται και δεν ανασπλώνεται. Το μέλλον της ανθρωπότητας είναι ο σοσιαλισμός, οι Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες όλου του Κόσμου. **Η διέξοδος από το καπιταλιστικό αδιέξοδο και την αποσύνθεση είναι η προλεταριακή σοσιαλιστική επανάσταση και η εξουσία των Εργατικών Συμβουλίων.**

Σ' αυτές εδώ τις συνθήκες, τα κόμματα του εργατικού κινήματος, τα κόμματα και οι οργανώσεις της διασπασμένης εργατικής αριστεράς, δεν έχουν καμιά άλλη επιλογή από την επιλογή της πάλης για την διάλυση της ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας στην προοπτική της εργατικής σοσιαλιστι-

κής ανατροπής και ενοποίησης. Έξω απ' αυτή την προοπτική της επαναστατικής σοσιαλιστικής εξουσίας της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης, οι εθνικορεφορμιστικές θέσεις της λαϊκής αντιμονοπωλιακής αυτάρκειας, αποπλίζουν και αποδυναμώνουν το εργατικό κίνημα, δεν το εξοπλίζουν. Γι' αυτό και πρέπει να πολεμηθούν και να εγκαταλειφθούν. Το κομμουνιστικό και το εργατικό κίνημα μπορούν σίγουρα, να βγάλουν την κοινωνία από το καπιταλιστικό αδιέξοδο μόνο με την διεθνοιστική ταξική πάλη για τον σοσιαλισμό και όχι για την οπισθοδρομική εθνική περιχαράκωση.

Το ΚΚΕ, με τις εθνικορεφορμιστικές (λαϊκίστικες) θέσεις του και την πολιτική της κοινοβουλευτικής προσήλωσης, στα 4 χρόνια εντεινόμενης κρίσης της ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας, δεν μπόρεσε να πάρει και να αναπτύξει καμιά αξία λόγου πολιτική πρωτοβουλία στην κατεύθυνση της διεθνοιστικής εργατικής πάλης για την διάλυση της λυκοσυμμαχίας και την σοσιαλιστική ευρωπαϊκή ενοποίηση. Και όσο η ηγεσία του ΚΚΕ θα επιμένει στις εθνικορεφορμιστικές θέσεις της, αντίθετα από την «λαϊκή εξουσία» που επιδιώκει, θα συμβάλλει στο δυνάμωμα των αναπτυσσόμενων ακροδεξιών αντεπαναστατικών κινήσεων.

Ο αγώνας για την αποδέσμευση από την ιμπεριαλιστική Ε.Ε., για την μονομερή διαγραφή του χρέους και τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης είναι άρρηκτα συνυφασμένος. Είναι η μοναδική προοδευτική απάντηση στην καπιταλιστική κρίση και την βαρβαρότητα. Και απαιτεί, ο αγώνας αυτός, να πάρει το ΚΚΕ, άμεσα τώρα την πρωτοβουλία της πάλης για το Ενιαίο Μέτωπο, όλων των δυνάμεων της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος, δίχως κανένα δισταγμό. Αποδείχνοντας έτσι, πρακτικά, στην εργατική τάξη και τον εκμεταλλεζόμενο λαό, ότι οι κομμουνιστές, η μαρξιστική επαναστατική αριστερά, είναι η μόνη δύναμη που με συνέπεια παλεύει για προοδευτική έξοδο από την καπιταλιστική κρίση, για την σοσιαλιστική εργατική ενοποίηση της Ευρώπης.

Ο ελληνικός καπιταλισμός σε χρεοκοπία

Η Ελληνική οικονομία βρίσκεται σε ύφεση για τέσσερα συνεχόμενα χρόνια. Η εφαρμογή των μνημονίων και όλων των μέτρων, που ανακοινώνονται και συνεχώς αναθεωρούνται επεκτεινόμενα, μοιάζουν να είναι ατελείωτα. Η εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους φαίνεται να γίνεται ένα άπιαστο όνειρο και για αυτούς ακόμα που σχεδιάζουν την οικονομική πολιτική. Η Ελληνική οικονομία έχει χρεοκοπήσει και αυτό το δείχνουν όλα τα στοιχεία που από «επίσημα» κέντρα δημοσιοποιούνται. Στον προϋπολογισμό του έτους 2012 έχουν προβλέψει το απίστευτο ποσό των 80 δις ευρώ για την εξυπηρέτηση του χρέους. Πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι το 1932 όπου η Ελλάδα επίσημα χρεοκόπησε, το κόστος για την εξυπηρέτηση του χρέους ήταν στο 43% του ΑΕΠ. Τώρα, τα 80 δις, αντιπροσωπεύουν το 55% του ΑΕΠ.

Οι αποφάσεις της Κομισιόν, λίγες μέρες μετά την πανηγυρική τους ανακοίνωση, αρχίζουν να φαίνονται αναποτελεσματικές και συνεχώς αναθεωρούνται. Όλο και περισσότεροι «αναλυτές» και αστοί ακόμα οικονομολόγοι, ομολογούν πως η κρίση στην Ελλάδα δεν είναι εύκολο να αντιμετωπιστεί στα πλαίσια του Ευρώ και της Ευρωζώνης, και στοιχηματίζουν στην επίσημη χρεοκοπία.

Αυτό που θέλουν, η αστική τάξη με τους εκπροσώπους της και τα κόμματα της συγκυβέρνησης, με πρωθυπουργό τον εκπρόσωπο του Διεθνούς τραπεζτικού κεφαλαίου, δεν είναι η εξυπηρέτηση του χρέους αλλά η ολομέτωπη επίθεση σε όλες της κατακτήσεις της εργατικής τάξης και όλων των εργαζομένων, μαζί με το ξεπούλημα όλου του πλούτου της Ελλάδας.

Στο όνομα της ανταγωνιστικότητας, και με τις επιταγές του διευθυντηρίου της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» και του Δ.Ν.Τ, αναπτύσσεται η μεγαλύτερη επίθεση ενάντια στις κατακτήσεις της εργατικής τάξης και όλων των εργαζομένων, με μόνο στόχο την διατήρηση της κερδοφορίας των καπιταλιστών. Τα τελευταία στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ δείχνουν την βαρβαρότητα στην οποία καταδικάζονται οι εργαζόμενοι με το ένα εκατομμύριο ανέργους και χιλιάδες άλλους υποαπασχολούμενους, και την εξαθλίωση της Ελληνικής κοινωνίας.

Τις τελευταίες μέρες, όλο και περισσότερο, οι κήρυκες της άρχουσας τάξης και τα εξαπέρυγα τους, ωρύονται για την καταστροφή που θα σημάνει η επιστροφή στην δραχμή, με κύριο σκοπό να εκφοβίσουν την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους και να τους αναγκάσουν να δεχθούν τα νέα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα που από καιρό έχουν σχεδιάσει.

Τα κόμματα της αριστεράς μάλλον σφυρίζουν αδιάφορα, μην μπορώντας να δουν την μόνη διέξοδο που μπορεί να δοθεί για την εργατική τάξη και όλους τους εργαζόμενους. Την πάλη για την ανατροπή του χρεοκοπημένου καπιταλιστικού συστήματος και την εγκαθίδρυση της εργατικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας.

Η ανατροπή αυτής της κατάστασης είναι πλέον επιτακτική και πρέπει άμεσα ενάντια στο Μαύρο Μέτωπο να δημιουργηθεί το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο.

Ανδρέας Κ

ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ

Σε τούτη εδώ την πιο κρίσιμη ιστορική φάση της αποσύνθεσης του παγκόσμιου καπιταλισμού καθώς βαθαίνει η θανάσιμη αγωνία της παρακμασμένης κεφαλαιοκρατίας και ενώ επιβεβαιώνονται καθημερινά οι επαναστατικές ιδέες και το διεθνιστικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα του λενινικού μπολσεβικισμού (του γνήσιου επαναστατικού μαρξισμού της εποχής μας) απεγνωσμένα και με όλα τα διαθέσιμα μέσα η αστική προπαγάνδα εντατικά κάνει ό,τι μπορεί να στερεώσει και να ανανεώσει έναν πολύ παλιό σκοταδιστικό μύθο.

Σύμφωνα με τον οποίο, ο σταλινισμός είναι δήθεν γνήσιο τέκνο του μπολσεβικισμού ή έστω μια παραλλαγή του! Επιχειρούν έτσι, οι στυλοβάτες της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας, να εξομοιώσουν την επανάσταση με την πολιτική αντεπανάσταση, τους εκφραστές της μαρξιστικής επαναστατικής αλήθειας με τους εκπροσώπους της ψευτιάς, της πλαστογραφίας, των προνομίων και των μεσαιωνικών αντεπαναστατικών εγκλημάτων! Ελπίζουν, οι ταχυδακτυλουργοί αυτοί της καπιταλιστικής απάτης, πως θα καταφέρουν με τον τρόπο αυτό να πνίξουν και τον μπολσεβικισμό, τον επαναστατικό μαρξισμό, μέσα στην καταισχύνη των προδοσιών και των εγκλημάτων του σταλινικού σοσιαλασπιτισμού. Μα η αλήθεια είναι πιο δυνατή από το ψέμα.

Ο σαπισμένος καπιταλισμός και όλα τα αριστερά δεκανίκια του βουλιάζουν ολοένα στο τέλμα της κρίσης τους, διακλώνοντας αδιάκοπα τις επιστημονικές προγνώσεις του αληθινού μαρξισμού. Ο μπολσεβικισμός και το παγκόσμιο προλεταριάτο, έχοντας διδαχτεί από τις προδοσίες και τα εγκλήματα του σταλινισμού, ετοιμάζονται να βάλουν τέλος στη βαρβαρότητα και στα αμέτρητα κακουργήματα του συστήματος της μισθωτής σκλαβιάς, που είναι θεμελιωμένο πάνω στο ψέμα και την απάτη.

Ο δολοφονημένος συναρχηγός της μπολσεβίκικης Οχτωβριανής επανάστασης, ο Λεόν Τρότσκι, έχει προ πολλού αποδείξει, με αδιάσειστο τρόπο, ότι ο σταλινισμός όχι μόνο δεν ήταν μπολσεβικισμός αλλά ήταν η άρνηση και ο στραγγαλιστής του μπολσεβικισμού, δεν εκπροσωπούσε την επανάσταση της κοινωνικής απελευθέρωσης αλλά την πολιτική της αντεπαναστατικής αντίδρασης.

Η Συνταχτική Επιτροπή της «ΕΔ»

Οι αντιδραστικές εποχές σαν τη δική μας, όχι μόνο αποσυνθέτουν και εξασθενίζουν την εργατική τάξη και απομονώνουν την πρωτοπορία της, αλλά και χαμπλώνουν το γενικό ιδεολογικό επίπεδο του κινήματος και ρίχνουν πίσω την πολιτική σκέψη σε στάδια από καιρό ξεπερασμένα. Σ' αυτές τις συνθήκες, το καθήκον της πρωτοπορίας, είναι, πάνω απ' όλα, να μην αφήσει τον εαυτό της να παρασυρθεί από το ποτάμι της οπισθοδρόμησης: πρέπει να κολυμπήσει ενάντια στο ρεύμα. Αν κάποιος δυσμενής συσχετισμός των δυνάμεων την εμποδίσει να κρατήσει τις πολιτικές θέσεις που έχει κερδίσει, πρέπει τουλάχιστον να διατηρήσει τις ιδεολογικές της θέσεις, γιατί σ' αυτές εκφράζεται η ακριβοπληρωμένη εμπειρία του παρελθόντος. Οι ανόητοι θα θεωρήσουν αυτή την πολιτική «σεχταριστική». Στην πραγματικότητα, είναι ο μοναδικός τρόπος προετοιμασίας για μια νέα τεράστια εξόρμηση με την ερχόμενη ιστορική πλημμυρίδα....

Ο Μπολσεβικισμός είναι Υπεύθυνος για το Σταλινισμό;

Είναι αλήθεια πως ο σταλινισμός είναι το νόμιμο προϊόν του Μπολσεβικισμού, όπως υποστηρίζουν όλοι οι αντιδραστικοί, όπως δηλώνει ο ίδιος ο Στάλιν, όπως πιστεύουν οι Μενσεβίκοι, οι αναρχικοί, και ορισμένοι αριστεροί θεωρητικοί που θεωρούν τους εαυτούς τους μαρξιστές; «Το είχαμε πάντα προβλέψει αυτό, λένε. Αρχίζοντας με την απαγόρευση των άλλων σοσιαλιστικών κομμάτων, την καταστολή των αναρχικών, και την εγκαθίδρυση της μπολσεβίκικης δικτατορίας στα Σοβιέτ, η Οχτωβριανή Επανάσταση δεν μπορούσε παρά να καταλήξει στη δικτατορία της γραφειοκρατίας. Ο Στάλιν είναι η συνέχεια και μαζί η χρεοκοπία του Λενινισμού».

Το λάθος σ' αυτό το συλλογισμό αρχίζει με την σιωπηρή ταύτιση του Μπολσεβικισμού, της Οχτωβριανής Επανάστασης και της Σοβιετικής Ένωσης. Το ιστορικό προτσές της πάλης των εθνικών δυνάμεων έχει αντικατασταθεί από την εξέλιξη του Μπολσεβικισμού στο κενό. Ο Μπολσεβικισμός, όμως, δεν είναι παρά μια πολιτική τάση στενά συνδεδεμένη με την εργατική τάξη, αλλά όχι ταυτόσημη με αυτήν. Και πέρα από την εργατική τάξη, υπάρχουν στην Σοβιετική Ένωση, εκατό εκατομμύρια χωρικοί, διάφορες εθνότητες, και μια κληρονομιά καταπίεσης, αθλιότητας και αμάθειας. Το κράτος που χτίστηκε από τους Μπολσεβίκους αντανάκλα όχι μόνο τη σκέψη και τη θέληση του Μπολσεβικισμού, αλλά και το πολιτιστικό επίπεδο της χώρας, την πίεση ενός βάρβαρου παρελθόντος και ενός όχι λιγότερο βάρβαρου παγκόσμιου ιμπεριαλισμού. Το να παρουσιάζει κανείς το προτσές του εκφυλισμού του Σοβιετικού κράτους σαν την εξέλιξη του καθαρού Μπολσεβικισμού, είναι σαν να αγνοεί την κοινωνική πραγματικότητα, στο όνομα ενός από τα στοιχεία της, απομονωμένου με την καθαρή λογική. Αρκεί να αποκαλέσει κανείς με το πραγματικό του όνομα το στοιχειώδες αυτό λάθος, για να εξαφανιστεί κάθε ίχνος του.

Όπως και να χει, ο Μπολσεβικισμός δεν ταυ-

Λεόν Τρότσκι

τίστηκε ποτέ με την Οχτωβριανή Επανάσταση ή με το Σοβιετικό κράτος που προέκυψε απ' αυτήν. Ο Μπολσεβικισμός θεωρούσε τον εαυτό του σαν έναν από τους παράγοντες της Ιστορίας, τον «συνειδητό της» παράγοντα-έναν πολύ σπουδαίο αλλά όχι τον αποφασιστικό παράγοντα. Ποτέ δεν κάναμε το αμάρτημα του ιστορικού υποκειμενισμού. Είδαμε τον αποφασιστικό παράγοντα-πάνω στην υπάρχουσα βάση των παραγωγικών δυνάμεων-στην ταξική πάλη, όχι μόνο σε εθνικά αλλά σε διεθνή κλίμακα.

Όταν οι Μπολσεβίκοι έκαναν παραχωρήσεις στην τάση των χωρικών για ατομική ιδιοκτησία, έβαλαν αυστηρούς κανόνες για την είσοδο μελών στο Κόμμα, ξεκαθάρισαν το Κόμμα από τα ξένα στοιχεία, απαγόρεψαν τα άλλα κόμματα, εισήγαγαν τη ΝΕΠ, κάνανε εκχωρήσεις σ' ότι αφορά τις επιχειρήσεις ή κλείσανε διπλωματικές συμφωνίες με ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις, έβαλαν μερικά συμπεράσματα από το βασικό γεγονός που τους είχαν θεωρητικά καθαρό από την αρχή: ότι η κατάκτηση της εξουσίας, όσο σπουδαία και αν είναι από μόνη της, με κανέναν τρόπο δεν μεταμορφώνει το Κόμμα σε έναν κυρίαρχο ρυθμιστή του ιστορικού προτσές. Έχοντας πάρει στα χέρια του το κράτος, το Κόμμα είναι ικανό, βέβαια, να επηρεάσει την ανάπτυξη της κοινωνίας με μια δύναμη που προηγούμενα του ήταν απρόσιτη. Αλλά, με τη σειρά του, εκθέτει τον εαυτό του κάτω από την επίδραση όλων των άλλων στοιχείων της κοινωνίας-μια επίδραση δέκα φορές μεγαλύτερη. Μπορεί το Κόμμα, με μια άμεση επίθεση των εθνικών δυνάμεων, να απομακρυνθεί από την εξουσία. Με έναν πιο βραδύ ρυθμό ανάπτυξης, μπορεί να εκφυλιστεί εσωτερικά, ενώ θα κρατιέται στην εξουσία. Είναι ακριβώς αυτή η διαλεκτική του ιστορικού προτσές που δεν κατανοείται από εκείνους τους σεχταριστές γνωσιολόγους που προσπαθούν να ανακαλύψουν στην παρακμή της σταλινικής γραφειοκρατίας ένα συντριπτικό επίχειρημα ενάντια στον Μπολσεβικισμό.

Στην ουσία αυτοί οι κύριοι λένε: το επαναστατικό κόμμα που δεν εμπεριέχει μέσα του καμιά εγγύηση ενάντια στον εκφυλισμό του είναι κακό. Με ένα τέτοιο κριτήριο, ο Μπολσεβικισμός είναι φυσικά καταδικασμένος: δεν έχει κανένα φυλαχτό. Αλλά το ίδιο το κριτήριο είναι λαθεμένο. Η επιστημονική σκέψη απαιτεί μια συγκεκριμένη ανάλυση: πώς και γιατί εκφυλίστηκε το Κόμμα; Μέχρι τώρα, κανείς άλλος, πέρα από τους ίδιους τους Μπολσεβίκους, δεν έδωσαν μια τέτοια ανάλυση. Για να το κάνουν αυτό δεν χρειάστηκε να σπάσουν από τον Μπολσεβικισμό. Αντίθετα, βρήκαν στο οπλοστάσιο του όλα όσα χρειαζόνταν για να εξηγήσουν την μοίρα του. Έβγαλαν τούτο δω το συμπέρασμα: είναι βέβαιο ότι ο σταλινισμός «βγήκε» από τον Μπολσεβικισμό, ωστόσο, όχι λογικά, αλλά διαλεκτικά, όχι σαν μια επαναστατική θέση αλλά σαν μια θερμιδωριανή άρνηση. Κι αυτό δεν είναι καθόλου το ίδιο...

(Μικρό απόσπασμα από τη μνημοσύρα του Λ. Τρότσκι «Σταλινισμός και Μπολσεβικισμός» η οποία έχει δημοσιευτεί ολόκληρη στο site της «ΕΔ»- www.ergatikidimokratia.gr)

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΥΠΟΜΝΗΣΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ

Στον αγώνα ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου, μα και ενάντια σε όλους τους παραχαράκτες του σοσιαλισμού, τους καμουφλαρισμένους πράκτορες της αστικής τάξης και διασπαστές του εργατικού κινήματος, το κόμμα των μπολσεβίκων της Ρωσίας, οι συνεπείς μαρξιστές επαναστάτες σε κάθε χώρα και ύστερα από το 1919 ολόκληρη η Κομμουνιστική (Τρίτη) Διεθνής, επίμονα διατύπωναν, υποστήριζαν και εφάρμοζαν την πολιτική του Ενιαίου Μετώπου Ταξικής Πάλης. Όπως το εξηγεί ο **Λεόν Τρότσκι** (με την Ιστορική Υπόμνηση που ακολουθεί) τα 4 πρώτα Συνέδρια της Κομμουνιστικής Διεθνούς (όσο ζούσε ο **Λένιν**) είχαν στο επίκεντρό τους την πολιτική της εργατικής ταξικής ενότητας, την πολιτική ταχτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου.

Μετά τον θάνατο του **Λένιν**, όμως, οι παραχαράκτες του λενινικού μπολσεβικισμού, οι σταλινικοί σοσιαλπατριώτες, αφού παραμόρφωσαν πρώτα την ζωτική αυτή πολιτική του Ενιαίου Μετώπου, τελικά την εγκατέλειψαν μα και την πολέμησαν με λύσσα, όπως και όλοι οι άλλοι διασπαστές της εργατικής τάξης και του εργατικού κινήματος! Προκαλώντας έτσι, βέβαια, ακόμα μεγαλύτερη διάσπαση και απανωτές καταστροφικές ήττες των εργατών σε κάθε χώρα! Ήττες που είχαν σαν αποτέλεσμα το κομμάτιασμα του παγκόσμιου εργατικού αλλά και του κομμουνιστικού κινήματος και την κατάρρευση της ΕΣΣΔ!!

Ωστόσο, οι ηγέτες του ΚΚΕ και των διαφόρων «κομμουνιστικών» οργανώσεων, εξακολουθούν ακόμα και τώρα, να αρνούνται να δεχτούν την μπολσεβίκικη πολιτική του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου, ενάντια στην λυσσασμένη επίθεση της ντόπιας και της ξένης κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας. Οι πρωτοπόροι αγωνιστές του ΚΚΕ και όλης της αριστεράς, οι ανένταχτοι μαχητές της εργατικής τάξης, αλλά και της φτωχής αγροτιάς και της νεολαίας επίσης, που ζουν καθημερινά στο πετσί τους τις ολέθριες συνέπειες της πολυδιάσπασης, είναι πια καιρό να βγάλουν τα συμπεράσματά τους και να πάρουν τις κατάλληλες αποφάσεις.

Τα ιστορικά ντοκουμέντα του λενινικού μπολσεβικισμού, οι αποφάσεις των 4 Συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς, τα έργα του **Λένιν**, του **Τρότσκι** και πολλών άλλων αληθινών μπολσεβίκων, δείχνουν ξεκάθαρα τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε. Για να ενώσουμε τις κομματιασμένες δυνάμεις της κοινωνικής απελευθέρωσης σε Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο Πάλης ενάντια στο Μαύρο Μέτωπο της κεφαλαιοκρατικής αντίδρασης.-

Η Συνταχτική Επιτροπή της «ΕΔ»

Οι λόγοι που επιβάλλουν την πολιτική του ενιαίου μετώπου απορρέουν από τόσο βασικές και αναμφισβήτητες

ανάγκες της πάλης τάξης ενάντια σε τάξη (στη μαρξιστική έννοια αυτών των λέξεων κι όχι τη γραφειοκρατική) που είναι αδύνατο να διαβάσει κανείς, χωρίς να κοκκινίσει από ντροπή και αγανάκτηση, τις αντιρρήσεις της σταλινικής γραφειοκρατίας...

Αλλά τι πρέπει να γίνει, ωστόσο, με τις αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων Συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς;; Η σταλινική γραφειοκρατία τις αναγνωρίζει, ναι ή όχι;

Τα ντοκουμέντα υπάρχουν κι έχουν διατηρήσει όλη τους τη σημασία ως τα σήμερα. Από το μεγάλο αριθμό αυτών των ντοκουμέντων, διάλεξα τις θέσεις που έχω επεξεργαστεί εγώ ο ίδιος ανάμεσα στο 3ο και 4ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς για το Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Οι θέσεις αυτές εγκρίθηκαν από το Πολιτικό Γραφείο του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος και από την Εκτελεστική Επιτροπή της Κομμουνιστικής Διεθνούς και δημοσιεύθηκαν στα κομμουνιστικά όργανα σε διάφορες γλώσσες. Αναδημοσιεύουμε κατά λέξη το μέρος των θέσεων που αναφέρεται στον ορισμό και την υπεράσπιση της πολιτικής του ενιαίου μετώπου:

«Αλλά είναι ολοφάνερο ότι η ταξική πάλη του προλεταριάτου δεν σταματάει στην περίοδο αυτή της προετοιμασίας της: επανάστασης.

»Οι συγκρούσεις ανάμεσα στην εργατική τάξη και στους εργοδότες, την κεφαλαιοκρατία ή το κράτος ξεπηδάνε και αναπτύσσονται αδιάκοπα με την πρωτοβουλία πότε του ενός και πότε του άλλου μέρους.

»Στις συγκρούσεις αυτές, όταν αγκαλιάζουν τα ζωτικά συμφέροντα ολόκληρης της εργατικής τάξης ή της πλειοψηφίας; της ή κι ενός οποιουδήποτε μέρους της τάξης, οι εργατικές μάζες αισθάνονται την ανάγκη της ενότητας στη δράση, της ενότητας στην άμυνα εναντίον του κεφαλαίου. Το κόμμα που αντιδρά μηχανικά σ' αυτούς τους πόθους της εργατικής τάξης για ενότητα δράσης θα καταδικαστεί αμετάκλητα από τη συνείδηση των εργατών.

»Το πρόβλημα του ενιαίου μετώπου ξεπηδάει από την ανάγκη να εξασφαλιστεί στην εργατική τάξη η δυνατότητα ενωμένου μετώπου στην πάλη εναντίον του κεφαλαίου παρά τη μοιραία διάσπαση, στη σημερινή εποχή, των πολιτικών οργανώσεων που στηρίζονται στην εργατική τάξη. Για κείνους που δεν το καταλαβαίνουν, το κόμμα δεν είναι παρά μια ομάδα προπαγάνδας κι όχι μια οργάνωση μαζικής δράσης.

»Εάν το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν είχε πραγματοποιήσει τη ριζική και αποφασιστική

Λεόν Τρότσκι

(Από το βιβλίο «Και Τώρα»)

ρήξη με τους σοσιαλδημοκράτες, δεν θα είχε γίνει ποτέ το κόμμα της προλεταριακής επανάστασης. Εάν το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν προσπαθούσε να βρει

τρόπους οργάνωσης κατάλληλους να κάνουν δυνατές σε κάθε δοσμένη στιγμή κοινές συντονισμένες ενέργειες ανάμεσα στις κομμουνιστικές και μη κομμουνιστικές (μαζί και τις σοσιαλδημοκρατικές) μάζες, θ' αποδείχνε απ' αυτό και μόνο την ανικανότητά του να κατακτήσει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης με μαζικές ενέργειες.

»Δεν φτάνει να χωρίσουμε τους κομμουνιστές από τους ρεφορμιστές και να τους δέσουμε με την πειθαρχία της οργάνωσης. Είναι ανάγκη να μάθει η οργάνωση να καθοδηγεί όλες τις συλλογικές ενέργειες του προλεταριάτου σε όλες τις περιστάσεις του ζωτικού της αγώνα. Αυτό είναι το δεύτερο γράμμα του κομμουνιστικού αλφάβητου.

»Η ενότητα του μετώπου απλώνεται μόνο στις εργατικές μάζες ή περιλαμβάνει και τους οπορτουνιστές αρχηγούς; Το ερώτημα αυτό είναι απλώς ο καρπός μιας παρανόησης. Αν μπορούσαμε να ενώσουμε τις εργατικές μάζες γύρω από τις σημαίες μας ή πάνω στα τρέχοντα συνθήματα μας, παραμελώντας τις ρεφορμιστικές οργανώσεις, κόμματα και συνδικάτα, αυτό θα ήταν, βέβαια, το καλύτερο απ' όλα. Άλλά τότε το ζήτημα του ενιαίου μετώπου δεν θα έμπαινε καν κάτω από τη σημερινή του μορφή.

«Ενδιαφερόμαστε, αντίθετα, έξω από κάθε άλλη άποψη, να κάνουμε τους ρεφορμιστές να βγούνε από τα καταφύγια τους και να τους στήσουμε στο πλευρό μας στο μέτωπο των μαζών που αγωνίζονται. Με μια καλή τακτική αυτό δεν μπορεί παρά να είναι προς όφελός μας. Ο κομμουνιστής που αμφιβάλει ή φοβάται για αυτό μοιάζει με κολυμβητή που θα είχε εγκρίνει θέσεις για τον καλύτερο τρόπο για να κολυμπάει κανείς, αλλά δεν θα ριψοκινδύνευε να ριχτεί στο νερό.

«Κλείνοντας συμφωνίες με άλλες οργανώσεις, επιβάλλουμε στον εαυτό μας μιαν ορισμένη πειθαρχία δράσης. Αλλά αυτή η πειθαρχία δεν μπορεί νάχει απόλυτο χαρακτήρα. Εάν οι ρεφορμιστές σαμποτάρουν τον αγώνα, αντιδρώντας στις διαθέσεις των μαζών, διατηρούμε το δικαίωμα να υποστηρίξουμε τη δράση ως το τέλος χωρίς τους προσωρινούς μισοσύμμαχους, σαν ανεξάρτητη οργάνωση...» (Τρότσκι: «Πέντε χρόνια της Κομμουνιστικής Διεθνούς», σελ. 345 - 378 της ρωσικής έκδοσης).

(Από το «ΚΑΙ ΤΩΡΑ» του Λ. Τρότσκι, 1932, σελ. 59-63, Έκδοση «Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη»)

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΜΕ ΚΑΙ Η ΣΚΛΗΡΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

(Ερωτήματα που περιμένουν απάντηση)

Όπως κάθε χρόνο, η ηγεσία της συνδικαλιστικής παράταξης του ΚΚΕ, η Εκτελεστική Γραμματεία του ΠΑΜΕ, εξέδωσε και φέτος το καθιερωμένο πρωτοχρονιάτικο αγωνιστικό μήνυμά της.

Κι όπως πέρυσι και όλα τα προηγούμενα χρόνια, επανέλαβε και πάλι, σχεδόν με τα ίδια λόγια, ορισμένες πολύ πικρές διαπιστώσεις, για τον χρόνο που πέρασε, μα και τις γνωστές αγωνιστικές παραινήσεις και ευχές, για τον νέο χρόνο.

Εκπλήρωσε, δηλαδή, ακόμα μια φορά το αγωνιστικό ταξικό καθήκον της, η ηγεσία του ΠΑΜΕ, και τούτη την πρωτοχρονιά. Έτσι όπως ακριβώς το επιβάλλουν τα καθιερωμένα ήθη και έθιμά μας. Απευθύνθηκε στους εργάτες, τις εργάτριες, τους άνεργους, τους συνταξιούχους, τις νέες και τους νέους και με «λίγα λόγια και καλά», τους είπε την γνώμη της για όσα έγιναν μέσα στον χρόνο που πέρασε και γι' αυτά που θα γίνουν, αν τυχόν...δεν ακολουθήσουν την «ταξική» γραμμή του ΠΑΜΕ!

Το ίδιο όπως και πέρυσι και πρόπερι επίσης, οι ηγέτες του ΠΑΜΕ, βρέθηκαν ξανά στην ανάγκη να διαπιστώσουν και να παραδεχτούν ότι η κατάσταση των εργαζόμενων και του λαού χειροτέρεψε κατά πολύ το χρόνο που πέρασε. Καθώς οι ίδιοι γράφουν στο εμπνευσμένο μήνυμά τους:

«Το 2011 ήταν μια από τις χειρότερες χρονιές για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα. Βιώσαμε την πιο βάρβαρη επίθεση των συνασπισμένων δυνάμεων του κεφαλαίου και των πολιτικών τους εκπροσώπων στη χώρα μας και στην Ευρώπη» («Ριζοσπάστης, 1/1/2012, σελ 5)

Σωστά. Ακριβώς όπως και το 2010, η κατάσταση των εργαζομένων και του λαού, και το 2011 χειροτέρεψε κατά πολύ, δεν καλυτέρεψε. Η καπιταλιστική βαρβαρότητα θέριεψε κι άλλο. Οι εργατικές κατακτήσεις και τα δημοκρατικά δικαιώματα τσαλαπατήθηκαν άγρια! Η ληστρική επίθεση ξεπέρασε κάθε όριο! Η αουδοσία, η απάτη και το θράσος των ντόπιων και των ξένων αρπακτικών μεγάλωσε πιο πολύ. Οι δυνάμεις της πολιτικής και της κοινωνικής αντίδρασης, παρ' όλες τις μεταξύ τους αντιθέσεις, συνασπίστηκαν και συγκρότησαν το

Μαύρο Μέτωπο της τρικομματικής κυβέρνησής τους, για να οργανώσουν καλύτερα και να εντείνουν την αντεργατική και αντιλαϊκή επίθεση, που συνεχίζεται!

Ναι, αυτή είναι η αλήθεια. Και την γνωρίζει ασφαλώς καλύτερα απ' όλους ο κάθε εργαζόμενος, ο κάθε εκμεταλλεόμενος, ο κάθε άνεργος και συνταξιούχος. Το 2011 ήταν ακόμα χειρότερη χρονιά από τις προηγούμενες, για όλους τους εκμεταλλεόμενους. Και δεν το είχαν ανάγκη να τους το πούμε το ΠΑΜΕ και εμείς.

Γιατί όμως; Τι έφταιξε; Πως τα κατάφερε και τα καταφέρνει, η σαπισμένη κεφαλαιοκρατική εξουσία, να φορτώνει την κρίση του παρακμασμένου καπιταλισμού στη ράχη των εργατών και του εκμεταλλεόμενου λαού; Για ποιους λόγους το εργατικό κίνημα αποδείχτηκε, κι αυτή τη χρονιά, ανήμπορο να αποκρούσει και να ανατρέψει την λυσοασμένη επίθεση της ντόπιας και της ξένης κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας; Που σκόνταψαν, άραγε, οι εκκλήσεις του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ, για εργατική και λαϊκή αντεπίθεση; Κι ακόμα περισσότερο, για «λαϊκή εξουσία – λαϊκή οικονομία»;

Το πρωτοχρονιάτικο μήνυμα της ηγεσίας του ΠΑΜΕ θάπρεπε ασφαλώς να δίνει κάποιες απαντήσεις στα δύσκολα αυτά ερωτήματα. Μια γνήσια εργατική ηγεσία, που μιλάει στο όνομα του κομμουνισμού, οφείλει να λέει υπεύθυνα την γνώμη της για όλα τα σοβαρά ζητήματα του κινήματος, κάθε στιγμή. Δεν δικαιούται να σιωπάει για τα ζωτικά αυτά προβλήματα, αφήνοντας έτσι τους αγωνιστές και την εργατική τάξη, στο σκοτάδι.

Αλλά, η ηγεσία του ΠΑΜΕ, αντί για απάντηση στα καυτά αυτά ερωτήματα, λέει στο ίδιο μήνυμά της:

«Ήταν όμως (το 2011) και μια από τις πιο αγωνιστικές χρονιές των τελευταίων 10ετιών. Η κυβέρνηση, η τρόικα, η μεγάλη εργοδοσία στη χώρα μας, ντόπια και ξένη, βρέθηκαν αντιμέτωποι με τους διαρκώς ανερχόμενους αγώνες μας».

Πολύ κακή χρονιά, λοιπόν, το 2011, αλλά ήταν επίσης και μια πολύ αγωνιστική χρονιά!

Μας λέει δηλαδή, η ηγεσία του ΠΑΜΕ, ότι παρ' όλο που μας λιάνισαν στ' αλήθεια, εμείς, ωστόσο, πέσαμε ηρωικά, αποδείξαμε ότι ξέρουμε να παλεύουμε και να χάνουμε! «Οι ανερχόμενοι διαρκώς αγώνες μας», δεν μπόρεσαν, βέβαια να σταματήσουν «την συνολική επίθεσή τους αλλά τους δυσκόλεψαν σοβαρά...». Κουράγιο λοιπόν. Κάποτε

θάρθει και η δική μας σειρά να νικήσουμε!

Αυτά κι άλλα, το ίδιο σοβαρά και βαρυσήμαντα, λέει το πρωτοχρονιάτικο μήνυμα της ηγεσίας του ΠΑΜΕ, που μας καλεί να συνεχίσουμε και στον καινούριο χρόνο να ακολουθήσουμε τον ίδιον αυτόν «μονόδρομο της αντίστασης», τον μονόδρομο των ηρωικών αλλά άκαρπων αγώνων! Για νάχουμε και στην άλλη πρωτοχρονιά να λέμε πόσο ηρωικά πητηθήκαμε και πόσο δυσκολέψαμε και δυσκολεύουμε τους νικητές αντιπάλους μας!

Μα εμείς και όλοι οι πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης, που θέλουμε να νικούμε και όχι να χάνουμε ηρωικά, δικαιούμαστε σίγουρα να διαφωνούμε με αυτά τα σοφίσματα και να αξιωνόμαστε απάντηση σε όλα τα ερωτήματά μας και ακούραστα να επιμένουμε.

Και πάνω απ' όλα, δικαιούμαστε να απαιτήσουμε, από τους σοφούς ηγέτες μας, μια ξεκάθαρη απάντηση τώρα, σε τούτα 'δω τα κρίσιμα, νέα, ερωτήματά μας:

- Γιατί «οι ανερχόμενοι αγώνες μας» ήταν άκαρποι και αυτή τη χρονιά όπως και όλες τις προηγούμενες; Ποιοι ευθύνονται άραγε γι' αυτό;
- Η πολιτική και η τακτική του ΠΑΜΕ, βοήθησε καθόλου το κίνημα της εργατικής τάξης να ξεπεράσει την διάσπασή του, να ανασυνταχθεί, να οργανωθεί και να περάσει στην αντεπίθεση;
- Γιατί η ηγεσία του ΠΑΜΕ δεν πήρε και δεν παίρνει την πρωτοβουλία να καλέσει όλες τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος σε ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ενάντια στο ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ των εκπροσώπων του κεφαλαίου;
- Τι εμποδίζει τους ηγέτες του ΠΑΜΕ να πρωτοστατήσουν αμέσως τώρα, στο ξεκίνημα του νέου χρόνου, να συγκληθεί ένα ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ, με αντιπροσώπους άμεσα εκλεγμένους από ελεύθερες ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ στους τόπους δουλειάς, ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΑΞΙΚΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ, για την απόκρουση της επίθεσης του κεφαλαίου;

Δ. Γιώτης

Οι χαλυβουργοί εργάτες δείχνουν τον δρόμο

Οι εργάτες της χαλυβουργίας, με την υποδειγματική απεργία τους, έδειξαν και δείχνουν το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει ολόκληρη η εργατική τάξη: **το δρόμο της ταξικής ενότητας και δυναμικής αντίστασης και αντεπίθεσης.**

Σύσσωμο το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα επιβάλλεται να προχωρήσει άμεσα σε οργανωμένη πανελλαδική κινητοποίηση

- ενάντια στις απολύσεις και την ανεργία
- ενάντια στην εκ περιτροπής εργασία και τα ελαστικά ωράρια
- ενάντια στα χαράτσια και για την αύξηση των μεροκάματων των μισθών και των συντάξεων στο ύψος των αναγκών της ζωής. Αλλά και για την Αυτόματη Τιμωριθμική Αναπροσαρμογή τους (ΑΤΑ) ενάντια στην αύξηση των τιμών και τον πληθωρισμό.
- για να πληρώσουν την κρίση οι κεφαλαιοκράτες εκμεταλλευτές του εργατικού μόχθου. Οι ντόπιοι και οι ξένοι κφήνες της κοινωνίας

Να μην αφήσουμε να χαθεί ούτε μια ώρα. Όλοι οι εργατικοί κλάδοι, όλα τα εργοστάσια, ολόκληρη η ναυπηγική βιομηχανία, όλα τα εργατικά συνδικάτα, πρέπει τώρα να εκδηλώσουν έμπρακτα και δυναμικά την αλληλεγγύη τους με τους απεργούς της χαλυβουργίας. Ο αγώνας των εργατών της χαλυβουργίας είναι αγώνας ολόκληρης της εργατικής τάξης. Με μαζικές Γενικές Συνελεύσεις να αποφασίσουμε την στήριξη των χαλυβουργών ως την πλήρη νίκη τους που θάναι και δική μας νίκη.

Ταυτόχρονα, το ΠΑΜΕ και όλες οι παρατάξεις της Αριστεράς πρέπει να εγκαταλείψουν τις σεχταριστικές πρακτικές τους και να αναλάβουν τώρα την πρωτοβουλία και να προτείνουν σε όλες τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα στην ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ να προχωρήσουν στην δη-

μιουργία του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής πάλης. Να συγκαλέσουν δηλαδή Έκτακτο Πανεργατικό Συνέδριο με αντιπροσώπους άμεσα εκλεγμένους από δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις. Συνέδριο εργατικής Συμμαχίας που θα συζητήσει και θα επεξεργαστεί ένα σχέδιο κοινής δράσης όλων των παρατάξεων, όλων των εργαζόμενων και όλων των ανέργων (μαζί και των μεταναστών) για την απόκρουση και την ανατροπή της ληστικής επίθεσης του κεφαλαίου.

- Στην κυβέρνηση του Μαύρου Μετώπου της κεφαλαιοκρατίας μόνο με το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο μπορούν να απαντήσουν και να νικήσουν οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι.
- Η διάσπαση των δυνάμεων της εργατικής τάξης εξυπηρετεί αποκλειστικά και μόνο τους καπιταλιστές εκμεταλλευτές, βοηθάει τα αντιδραστικά σχέδια της ντόπιας και της ξένης ιμπεριαλιστικής ολιγαρχίας. Οι παρατάξεις της Αριστεράς και ιδιαίτερα οι κομμουνιστές δεν μπορούν να έχουν οποιαδήποτε σχέση με διασπαστικές πρακτικές.

- Παντού σε κάθε τόπο δουλειάς να εκλεγούν ελεύθερα ενωτικές Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας που θα λογοδοτούν απευθείας στις Γενικές; Συνελεύσεις των εργαζόμενων και των ανέργων,
- Όπως και στη Χαλυβουργία, η διεύθυνση του εργατικού αγώνα πρέπει να περάσει πλέον στα χέρια των ίδιων των αγωνιζόμενων εργατών.
- ΟΧΙ άλλες στημένες απεργίες και ξεχωριστές συγκεντρώσεις που αποβλέπουν στην εκτόνωση της εργατικής οργής, στην καλλιέργεια σύγχυσης και στον αποπροσανατολισμό.
- ΟΧΙ άλλους πίσωπλάτους συναινετικούς διάλογους με τους εκπροσώπους της ανάληπτης κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας. Στην ληστική επίθεση του κεφαλαίου μια μονάχα απάντηση υπάρχει: η οργανωμένη δυναμική εργατική αντεπίθεση, όπως το δείχνει ο αγώνας των εργατών της Χαλυβουργίας.

Η Συντακτική Επιτροπή της «Εργατικής Δημοκρατίας»

Όπως έγραψε το περιοδικό «Ε» (Τεύχος 1076/11/12/2011) της «Ελευθεροτυπίας», ένας από τους απεργούς της Χαλυβουργίας, δήλωσε:

«Για μας η απόλυση ήταν αιτία πολέμου. Και σ' αυτόν απαντάς μόνο με αλληλεγγύη. Το πρώτο που σκέφτηκα ήταν τα παιδιά μου. Και μετά την τάξη μου. Αν περνούσε το πλάνο του Μάνεση σε μας, θα εφαρμοζόνταν σε όλα τα εργοστάσια της περιοχής. Τέτοια προδοσία δεν θα την επέτρεπα ποτέ στον εαυτό μου.

Νάσος Παυλάκης»

Έτσι απαντάνε οι αληθινοί αγωνιστές εργάτες.

Το άγριο πετσόκομμα των συντάξεων και η ληστεία των ασφαλιστικών ταμείων

Οι ντελάληδες του κυβερνητικού Μαύρου Μετώπου, με προεξάρχοντα τον γνωστό πρώην εργατοπατέρα και νυν υπουργό Εργασίας, στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, Γ. Κουτρουμάνη, παρουσιάζουν διαρκώς στοιχεία για να δικαιολογήσουν το άγριο πετσόκομμα των συντάξεων. Υποστηρίζοντας ότι τα ασφαλιστικά ταμεία κινδυνεύουν να χρεοκοπήσουν!

Δεν λένε όμως τίποτε για τα αμέτρητα τρισεκατομμύρια που έχουν κλέψει, το κράτος και οι τράπεζες, από το ΙΚΑ και τα άλλα ασφαλιστικά ταμεία, από το 1950 μέχρι σήμερα. Και για τα άλλα δισεκατομμύρια που έχουν φάει και τρώνε οι εργοδότες, οι οποίοι, εκτός από τις δικές τους εισφορές που δεν πληρώνουν, παρακρατούν και τις κρατήσεις των εργαζομένων!

Ετοιμάζει νέες «αναλογιστικές μελέτες», λέει, ο εργατοπατέρας Γ. Κουτρουμάνης, και ψάχνει εναγώνια να βρει λύσεις για την αποτροπή της κατάρρευσης του ασφαλιστικού. Για την ληστεία, όμως και για τους ληστές των ασφαλιστικών ταμείων, ξεχνάει να πει και να προτείνει οτιδήποτε! Όσο για τις «λύσεις» που «ψάχνει», τα λέει όλα το γεγονός ότι ο ίδιος και τα επιτελεία του υποστηρίζουν με λύσσα την «μείωση του μη μισθολογικού κόστους» για χάρη της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων. Υποστηρίζουν, δηλαδή, την μείωση των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών, που αποτελεί την ταφόπλακα των ασφαλιστικών ταμείων!!

Τι όμως μπορεί να περιμένει κανείς από έναν υπουργό του Μαύρου Μετώπου και έναν πασίγνωστο πατενταρισμένο εργατοπατέρα ψευτοσοσιαλιστή, άρα και συνένοχο της ληστείας των ταμείων των εργαζομένων;

Αλλά το πιο σπουδαίο ερώτημα είναι εκείνο το ερώτημα που αφορά τα εργατικά συνδικάτα, την ΓΣΕΕ και ιδιαίτερα τις παρατάξεις της αριστεράς.

Γιατί, άραγε, οι ηγέτες του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, δεν αποφασίζουν να οργανώσουν καμπάνια για την ληστεία που έχει διαπραχθεί στα ασφαλιστικά ταμεία; Και γιατί δεν ξεσηκώνουν τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους για την επιστροφή των κλεμμένων;

Δ. Γιώτης

Η ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΕΚΤΟΠΙΖΕΙ ΤΟ ΔΟΛΑΡΙΟ

Μόλις πρόσφατα, Κίνα και Ιαπωνία, συμφώνησαν να προωθούν τις διμερείς εμπορικές συναλλαγές με τα εθνικά τους νομίσματα (γιέν και γουάν) και όχι μέσω δολαρίου. Είχε προηγηθεί ανάλογη συμφωνία της Ιαπωνίας με την Νότιο Κορέα και την Ινδία. Αυτή η εξέλιξη στις εμπορικές συναλλαγές στην ζώνη της Ασίας, συνιστά μεγάλο πλήγμα για τον ηγεμονικό ρόλο του δολαρίου. Που θα είναι σίγουρα ακόμα μεγαλύτερο αν τέτοιου είδους συμφωνίες γενικευθούν σε ολόκληρη την ασιατική ζώνη.

Η προσπάθεια των ασιατικών οικονομιών να «προστατευθούν» από τις «αναταραχές» της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και να ξεπεράσουν την δική τους, τους οδηγεί σε τέτοιες συμφωνίες, ώστε να υπάρχει άμεση μετατροπή των νομισμάτων τους, χωρίς να παρεμβάλλεται το δολάριο στις διμερείς εμπορικές τους συναλλαγές. Έτσι πιστεύουν ότι θα μειωθεί σημαντικά το κόστος αυτών των συναλλαγών, που πραγματοποιούνται σήμερα κατά 60% με βάση το αμερικανικό νόμισμα.

Μέσα στη οικονομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού, κάθε εθνικός καπιταλισμός αναζητά εναγώνια τρόπους εξόδου από αυτή, πιστεύοντας έτσι ότι θα ξεπεράσουν η θα αμβλύνουν την δική τους κρίση δε βάρος των άλλων.

Όμως το μόνο σίγουρο είναι ότι τέτοιες κινήσεις, το πρώτο που θα καταφέρουν είναι να εντείνουν τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και να οξύνουν την παγκόσμια οικονομική κρίση. Μια κρίση που οπωσδήποτε δεν αντιμετωπίζεται με «κόλπα» και νομισματικούς ελιγμούς, αφού πηγάζει κατευθείαν από τις δομές και τα θεμέλια λειτουργίας του διεθνοποιημένου καπιταλιστικού συστήματος. Μόνο με την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, την κεντρικά σχεδιασμένη οικονομία και την κατάργηση των συνόρων, μπορεί να μπει οριστικά τέλος στο σαπισμένο και ιστορικά ξεπερασμένο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και τις καταστροφικές κρίσεις του.

Γιάννης Ν.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΔΑΝΑΗ ΧΟΥΤΖΟΥΜΗ

Μέλος του ΔΣ του Σωματείου Εργαζομένων στο Ναυπηγείο Σκαραμαγκά

1. Σε ποια κατάσταση βρίσκεται σήμερα το Ναυπηγείο Σκαραμαγκά, έναν χρόνο και πλέον μετά την νέα μεταβίβαση του σε ξένους (άραβες) κυρίως επιχειρηματίες;

Έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος από την ανάληψη της νέας εργοδοσίας, και η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων του Ναυπηγείου παραμένει χωρίς δουλειά. Χαρακτηριστικά οι Επισκευές και κάθε εμπορική δραστηριότητα στην ουσία έχουν κλείσει, συρρικνώνοντας σημαντικά το Ναυπηγείο. Και οι 160 συνάδελφοί μας του Τροχαίου Υλικού συνεχίζουν να μένουν απλήρωτοι 33 μήνες και έξω από την δουλειά.

Αυτό καταδεικνύει ότι δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια για αυταπάτες, η συμφωνία εκποίησης και στρατιωτικοποίηση του Ναυπηγείου Σκαραμαγκά έχει αποτύχει και πάλι. Ενώ η εργοδοσία για να διασφαλίσει την αύξηση της κερδοφορίας της, σε επερχόμενες και νυν παραγγελίες, που σκοπίμως δεν έχει εκτελέσει, μέσα στον άγριο ανταγωνισμό, στις 30/11/2011 ζήτησε την εκ περιτροπής εργασία για 2 μέρες την εβδομάδα. Αυτό έχει ως στόχο, αφενός την πλήρη κατεδάφιση των κατακτήσεων του εργατικού κινήματος, και αφετέρου την αδιάστακτη καταπίεση και εξαθλίωσή μας. Για να αυξηθούν τα κέρδη τους.

2. Ποιοι ευθύνονται για την κατάσταση αυτή;

Είναι αναμφισβήτητο, ότι την κύρια ευθύνη για την άσχημη πορεία του Ναυπηγείου, την έχουν ασφαλώς οι κυβερνήσεις της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ. Αλλά, ευθύνονται και τα κόμματα, επίσης, που συνέργησαν ή απέφυγαν να αγωνιστούν στα αλήθεια, για να αποτρέψουν τις ξεπουληματικές συμβάσεις με τις ξένες ληστρικές εταιρείες.

Κι οπωσδήποτε δεν είναι καθόλου μικρότερες οι ευθύνες όλων των συνδικαλιστικών παρατά-

ξων, οι οποίες, υπακούοντας στις κομματικές γραμμές, επικρότησαν, είτε ανέχθηκαν ή στήριξαν, με την διασπαστική πρακτική τους, τις αντεργατικές και τις αντικοινωνικές αυτές συμβάσεις, που υπέγραψαν οι κυβερνήσεις, με τις εταιρείες των γερμανών και αράβων.

3. Τι επιδιώκει να κάνει η διεύθυνση τη ΕΝΑΕ με την απόφαση της να προχωρήσει στην εκ περιτροπής εργασία; Και που θα οδηγήσει τελικά μια τέτοια ενέργεια;

Πρέπει να πούμε ότι πρόκειται για έναν στυγνό εκβιασμό που δεν πρόκειται να τον δεχτούμε. Αυτό σημαίνει όχι μόνο μείωση των αποδοχών μας αλλά και μόνιμη και σταθερή εξαθλίωση για όλους μας. Ουσιαστικά η εργοδοσία απομακρύνεται από την σφαίρα κινδύνου της δικής της ανύπαρκτης διοίκησης και μετακυλίνει το πρόβλημά της στις πλάτες των εργαζομένων. Με απλά λόγια είναι μέτρο εξοντωτικό που μας στέλνει στην ανεργία.

4. Πόσοι εργάζονταν στο παρελθόν και πόσοι εργάζονται σήμερα συνολικά στα Ναυπηγεία;

Στο παρελθόν, στο ναυπηγείο εργάζονταν πάνω από 1000 εργάτες. Συγκεκριμένα, το 1989 είχαν φτάσει τους 6.700. Σήμερα, απ' όσο είναι γνωστό, εργάζονται γύρω στους 1.000. Απόδειξη της τεράστιας συρρίκνωσης και υποβάθμισης του ναυπηγείου, που έγινε μέσα στα τελευταία 20 χρόνια, επί κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ.

5. Τι έχει γίνει με τους 160 του Τροχαίου Υλικού;

Οι εργαζόμενοι του Τροχαίου Υλικού βρίσκονται σε τραγική κατάσταση, αποκλεισμένοι και προδομένοι. Πιστεύω ότι η τύχη όλων των εργαζομένων του ναυπηγείου είναι συνυφασμένη και αλληλένδετη με την αντιμετώπιση της σημερινής κατάστασης των 160. Ανεξάρτητα από τις δικαστικές αποφάσεις του εφετείου, οι 160 ήταν και παραμένουν εργαζόμενοι του ναυπηγείου (ΕΝΑΕ) και αυτός πρέπει να παραμείνει ο βασικός προσανατολισμός μας για την διεκδίκηση της δουλειάς τους και των μισθών τους. Όλες μας οι δυνάμεις και όλες μας οι προσπάθειες εδώ και τρία χρόνια είναι να κινητοποιήσουμε όλες τις παρατάξεις και όλο το σωματείο με την Διοίκηση του σε ένα πλαίσιο ενιαίας κοινής δράσης για την αντιμετώπιση αυτού του ζωτικού δράματος που ζουν 33 μήνες, οι 160 οικογένειες των 160 συναδέλφων μας. Δυστυχώς όμως οι παρατάξεις του σωματείου μας δεν αποδέχτηκαν την δραστηριοποίηση μας σε ένα ενιαίο μέτωπο κοινής αγωνιστικής πάλης.

Αντί για αυτό διατηρείται στάση παθητικότητας και αδράνειας. Ενώ αντίθετα με αυτή τη συντονισμένη δράση που προτείναμε, είχαν κυριαρχήσει προσμονές ότι το πρόβλημα των

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΔΑΝΑΗ ΧΟΥΤΖΟΥΜΗ

Μέλος του ΔΣ του Σωματείου Εργαζομένων στο Ναυπηγείο Σκαραμαγκά

160 θα λυθεί μέσα από δικαστικούς δρόμους. Μεγάλη ευθύνη σε αυτό φέρνει και το ΝΚΑ που, κυρίως μέσω πρωτοβουλιών του πρώην εκπροσώπου του, καλλιέργησε την επανάπαυση ότι το δικαστικό αποτέλεσμα θα είναι νικηφόρο. Ενώ η ηγεσία του σωματείου παρέμεινε επαναπαυμένη στην απάθειά της.

6. Ποια ήταν η ως τώρα η στάση της Διοίκησης του Σωματείου σας και πώς σκέφτεται να αντιδράσει στα σχέδια της εργοδοσίας για την εκ περιτροπής εργασία;

Δυστυχώς η πλειοψηφία της διοίκησης του σωματείου κρατά παθητική στάση. Η τακτική της υπομονής και του περιμένε μας έφεραν ως εδώ. Αν είχαμε αντιμετωπίσει αγωνιστικά το πρόβλημα των συναδέλφων μας στο Τροχαίο Υλικό καμία εργοδοσία δεν θα τολμούσε να προτείνει τέτοια μέτρα σήμερα.

Στην παρούσα χρονική περίοδο βρισκόμαστε σε διαβούλευση και θα εξαντλήσουμε όλα τα περιθώρια συνεννόησης, αν υπάρχει τέτοια δυνατότητα

7. Πόσες παρατάξεις εκπροσωπούνται στην Διοίκηση του Σωματείου και ποια είναι η εκλογική τους δύναμη;

Σήμερα, στο διοικητικό συμβούλιο του σωματείου μας, εκπροσωπούνται πέντε (5) συνολικά παρατάξεις.

Η «Συνδικαλιστική Αλλαγή» (ΠΑΣΚΕ) με 7 έδρες.

Το «Νέο Κίνημα Αλλαγής», που είχε εκλέξει 2 έδρες, σήμερα εκπροσωπείται με 1 έδρα.

Η ομάδα Β. Τσιμπίδη (διάσπαση του ΝΚΑ) με 1 έδρα.

Η «Εργοστασιακή Επιτροπή» (ΠΑΜΕ) με 1 έδρα.

Η ΔΑΚΕ (ΝΔ) με 1 έδρα.

8. Που οφείλεται η πρόσφατη διάσπαση του ΝΚΑ και που κατευθύνεται η διασπαστική συντροφιά του Β.Τσιμπίδη;

Ο πρώην εκπρόσωπός μας παρασυρόμενος από την πλάνη ότι όλα θα λυθούν από τα δικαστήρια κινείται ατομικά και με την αυταπάτη ότι "αφού το σωματείο δεν κάνει τίποτα, οι 160 πρέπει μόνοι τους να κινηθούν και ανεξάρτητα από τους άλλους εργαζόμενους του ναυπηγείου, αναζητώντας έναν επιχειρηματία ή εφοπλιστή που θα αναλάβει να αναστηλώσει σαν ανεξάρτητη επιχείρηση το τροχαίο υλικό", όπως ακόμη ότι τη λύση για το Τροχαίο Υλικό θα τη δώσει η ΝΔ και για αυτό το λόγο έκανε μυστικές συναντήσεις με τη ΝΔ, ξεχνώντας ο πρώην εκπρόσωπός μας, την διακήρυξη που εί-

χαμε κάνει, όπου εκθέταμε ξεκάθαρα στους εργαζόμενους την άποψη μας για το ρόλο των αστικών κεφαλαιοκρατικών κομμάτων. Αυτή ήταν και η αφετηρία της διάσπασης με μοναδικό υπεύθυνο τον Β. Τσιμπίδη. Εμείς θεωρούμε πως όλες οι κινήσεις μας πρέπει να ξεκινούν από το σωματείο μας αξιώνοντας ένα σχέδιο κοινής δράσης, πολύ περισσότερο μετά την εκλογή μας στη Διοίκηση του Σωματείου.

9. Ποια είναι η διάθεση των εργαζομένων απέναντι στην κυβερνητική πολιτική και τα σχέδια της εργοδοσίας;

Θεωρώ ότι όλοι ως εργαζόμενοι και πολίτες βιώνουμε μια κοινωνική πολιτική και ιδεολογική σύγχυση και αποστροφή απέναντι στα αστικά κόμματα που κυβερνούν. Είναι αναμφισβήτητο ότι όλοι βιώνουμε τους τρομακτικούς κοινωνικούς κραδασμούς όταν το πολιτικό σύστημα που προστατεύει τα συμφέροντα του κεφαλαίου, προσπαθεί να βρει εκείνες τις νομιμοποιήσεις για να παραμένει αλώβητο προκαλώντας συνθήκες φόβου και εκβιασμών στους εργαζόμενους – πολίτες. Το ίδιο συμβαίνει και στους χώρους δουλειάς. Οι εργαζόμενοι επηρεασμένοι από τα αλληπάλληλα χτυπήματα που δέχονται αλλά και από τις ψευδαισθήσεις που καλλιεργούν τα αστικά κόμματα, δεν αντιδρούν και συχνά υποκύπτουν σε όλα αυτά τα οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης όπως και της εργοδοσίας, αφού το Διοικητικό Συμβούλιο του Σωματείου μας η ΤΡΙΑΙΝΑ με όλες τις παρατάξεις, δεν προετοίμασε όλα αυτά τα χρόνια τους εργαζόμενους να κατανοήσουν τον ταξικό τους προσδιορισμό, απέναντι στο μαύρο μέτωπο που μας κυβερνά συγκροτημένα χωρίς αυταπάτες με στόχευση την υποδούλωση της εργατικής τάξης.

Το ίδιο χτύπημα του μαύρου μετώπου απέναντι στους εργαζόμενους ισχύει και για την εργοδοσία.

10. Τι υποστηρίζει η κίνηση των ιδρυτικών μελών του ΝΚΑ, για τα προβλήματα του Ναυπηγείου και τι προτείνει για την απόκρουση της εκ περιτροπής εργασίας;

Μοναδική ρεαλιστική λύση είναι η ενοποίηση και η εθνικοποίηση ολόκληρης της Ναυπηγικής Βιομηχανίας σε ένα ενιαίο φορέα, με ένα καλά επεξεργασμένο Σχέδιο ναυπηγικής πολιτικής με βάση τις ανάγκες της Ελληνικής κοινωνίας και τις δυνατότητες που διαθέτει η νησιωτική χώρα μας. Μιλάμε δηλαδή για μια κοινωνικοποιημένη ενιαία Ναυπηγική Βιομηχανία κάτω από εργατικό έλεγχο (έλεγχο σε όλα τα επίπεδα από εκλεγμένες και ανακλιπές εργοστασιακές επιτροπές). Αυτή είναι κατά την γνώμη μας η μοναδική λύση που ανταποκρίνεται στις ανάγκες της Ελληνικής κοινωνίας και στα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Ναυπηγική μας βιομηχανία

Είναι από όλους παραδεκτό ότι η χώρα μας ως νησιωτική και ναυτική χώρα διαθέτει σοβαρά πλεονεκτήματα για την ανάπτυξη μιας ισχυρής Ναυπηγικής Βιομηχανίας ικανής να αντιμετωπίσει τον άγριο ανταγωνισμό και να απασχολήσει πολύ περισσότερους εργαζόμενους από όσους σήμερα απασχολεί. Εμείς πιστεύουμε ότι ολόκληρο το εργατικό κίνημα με επικεφαλής την Γ.Σ.Ε.Ε., την Π.Ο.Ε.Μ., τα ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ και όλες τις οργανώσεις των Ναυπηγικών μονάδων, πρέπει να αναλάβει προγραμματισμένο αγώνα γι' αυτήν την μόνη ρεαλιστική λύση της ενιαίας κοινωνικοποιημένης ναυπηγικής βιομηχανίας με εργατικό έλεγχο.

Πρέπει να πολεμήσουμε αποφασιστικά όλες τις καπιταλιστικές λύσεις που προτείνονται και οι οποίες έχουν αποδειχθεί ότι δεν είναι λύσεις. Επιδιώκουν μόνο να εξασφαλίσουν την κρατική στήριξη για να πετύχουν την εκμετάλλευση του κλάδου της Ναυπηγικής Βιομηχανίας σε βάρος των εργαζομένων και της κοινωνίας.